

EPIGRAMA

PUBLICAȚIE A UNIUNII EPIGRAMIȘTILOR DIN ROMÂNIA

Director: **GEORGE CORBU**

Redactor-șef: **VALERIAN LICĂ**

„*Parcere personis, dicere de vitiis*“

Marcus Valerius Martialis

SINTAGME

În ceasul al 12-lea

Pe colonelul Muammer
Îl bombardează toți din cer,
Dar au făcut-o prea târziu
Și trag, se pare, în pustiu!

Nicolae Topor

Vara

Definită-n amănunte
Vara-i anotimpu-n care,
Oile se duc la munte,
Blondele *seduc* la mare.

Ioan Firtre

Emigrație

Ne-am făcut în lume de ocară,
Când cerșim în Vest de săptămâni,
Nu mai este-n Europa țară,
Să-i primească sincer pe români.

Ana Ruse

Atracții turistice

Și mare-avem și munți de stâncă
Și codri-n care cresc stejarii,
Chiar și-o prăpastie adâncă,
Cea dintre prețuri și salarii.

George Petrone

Ziua copilului

Dacă stăm să ne gândim
La naivele lor fapte,
Anual sărbătorim
Ziua unor „papă lapte“.

Nelu Ionescu-Quintus

5,0 lei

Directori fondatori:
VIRGILIU SLĂVESCU – seria veche
MIRCEA TRIFU – seria nouă

REDAȚIONALE

■ Apelăm, cu tot respectul, la colaboratorii noștri permanenți și la cei ocazionali să respecte termenul de trimitere a materialelor pentru numărul respectiv al revistei. Ne referim în special la cluburile participante la concursul dintre cluburi „TOP E”, pentru a trimite maxim 3 epigrame prin conducătorii de cluburi sau delegații acestora, fără a mai fi nevoie de mesaje prin Internet sau telefoane costisitoare. Desigur că rugămintea respectivă se referă și la celelalte concursuri ale revistei, la rubricile permanente (eveniment, sezonieră, en garde!, clubul epigrafiștilor, caruselul cu epigrame, și alte materiale ce țin de epigramă). Pentru rubrica „Eveniment” solicităm epigrame de actualitate, evenimente în curs, și pot fi trimise chiar până la operația „bun de tipar”, prevăzută la cca. 3 săptămâni după termenul stabilit în revistă.

Așteptăm, de asemenea, materiale pentru „Ancheta EPIGRAMELI” de la conducătorii de cluburi, care n-au trimis, și de la alți epigrafiști.

■ Facem următoarele rectificări asupra unor erori de redactare care nu au fost corectate, apărute în revista „Epigrama” nr. 55/2011.

– La pagina 7, titlul ultimului catren este „Culmea electricității” iar în versul 3 cuvântul „criză” se înlocuiește cu „priză”.

– La pagina 26 catrenul „Istorie și actualitate” se înlocuiește cu catrenul: *Între recidiviști / Vorbind de furturi, bunăoară, / Din alea mari, nu de doi sfanți / Tot s-ar găsi ceva prin țară. / Dar mai ai loc de guvernanți?* / autor Gheorghe Bârsan.

– La pagina 32, autorul volumului „Satiriada” este Eugen Pop.

– La pagina 33, autorul catrenului „Remember” este Liviu Zănefirescu, iar Constantin Păun aniversază 75 ani.

– La pagina 34, la catrenul „Printre epigrafiști” versul 4 „de-un” se înlocuiește cu „de un”.

– La pagina 35, la catrenul „Șansă nesperată” versul 3, „demodată” se înlocuiește cu „democrată”.

■ Epigramele la concursurile revistei „Epigrama” nr. 57/2011 se vor trimite până la 15 iulie a.c. cu următoarele precizări:

– Tema pentru concursul „Epigrama” este „*Găina bătrână face zeama bună*” – numărul de epigrame nelimitat;

– Cuvintele pentru concursul pe rime date: *studentă, cămin* – numărul de epigrame nelimitat;

– Pentru concursul de replici (comentarii) epigrama care trebuie comentată este: *Femeia / O iartă Domnul, de greșește, / C-așa dintr-un-nceput i-e datul / Femeia, sincer când iubește, / Sfințește până și păcatul* / – autor Vasile Tacu – numărul de epigrame nelimitat;

– Pentru concursul de definiții epigramatice noțiunea care se definește trebuie să înceapă cu una din literele **M, N, O, P, R, S** – câte maxim 2 epigrame de fiecare literă. Se vor selecta cele mai bune 2 epigrame la fiecare literă;

– Pentru concursul „TOP E” maxim 3 epigrame de la fiecare club.

■ Numărul viitor al revistei „Epigrama” apare la începutul lunii septembrie 2011, cu epigrame de sezon (toamna, sărbători, școala, recolta, evenimente, etc.) și pe alte teme, inclusiv școlare, epigrame pentru „Colțul spadasiilor”, concursurile revistei, caruselul cu epigrame, etc. și materiale privind starea epigramei sau cu alte epigramatice.

■ S-a primit la redacție numele laureaților la concursurile naționale și anume:

● Concursul Național de Epigramă „**Mircea Trifu**” ediția a VI-a – București, februarie 2011:

– Gheorghe Șchiop (MP), Ion Diviza (P1), Eugen Albu (P2), Gheorghe Bălici (P2), Vasile Larco (P3), Eugen Pop (M), Vali Slavu (M), Gavril Moisa (DO).

● Festivalul Național de Satiră și Umor „**Zâmbete în Prier**” ediția a IX-a – Vișeu de Sus, aprilie 2010:

– Secțiunea Epigramă: Grigore Chitul (MPși P1), Vasile Larco (P2), Grigore Dobreanu (P2), Gheorghe Bălici (P3), Petru-Ioan Gârda (M).

– Secțiunea Parodie: Firte Ioan (P1), Nicolae Bunduri (P2), Gavril Moisa (P2), Ioan Marinescu (P3), Eugen Deutsch (P3), Vasile Vajoga (M), Ananie Gagniuc (M).

Volum de versuri: M. Sălcuțan (P1), Eugen Pop (P2), Constantin Tudorache (P2), Mihai Haivas (P3), Romulus Filip (P3).

Volum de antologie: Grig. Dobreanu (P1), Valerian Lică (P2), Dan Norea (P2), Constantin Iurașcu și Eugen Deutsch (P3).

Premii speciale: Marian Popescu, Sorin Cotlarciuc, Viorica Găinariu, Nelu Vasile, Cenaclul „Nicolae Olahus”, Efim Tarlapan, Ion Diviza, Gheorghe Bălici, Gogu Neagoe, Emil Ianuș.

Diplome: Excelență – Ion Berghia, Eugen Albu, Eugen Pop; Merit – George Corbu, Elis Râpeanu, Virgil Tomuleț.

● Festivalul Național de Satiră și Umor „**Cât e Buzăul de mare**” ediția a XII-a, mai 2011.

Tema 1:– Gheorghe Constantinescu (P 1), Ioan Firte (P2), Gheorghe Leu (P3), Gavril Moisa (M), Constanța Apostol (M).

Tema 2: Gheorghe Șchiop (P 1), Emil Ianuș (P2), Grigore Marian Dobreanu (P3), Ion Diviza (M).

Carte: epigramă – Eugen Pop, proză – Ion Cuzuio; Premii speciale – Nicolae-Paul Mihail, Petre Gigea-Gorun, Gheorghe Bălici, Mihai Cimpoi, George Petrone.

VALERIAN LICĂ

Cum m-a umplut de gânduri alde George Corbu

Jur să spun adevărul și să nu ascund nimic din ceea ce știu. Într-una din zilele acestui ianuarie confuz, ședeam ca tot omul la casa lui, în apartamentul meu dintr-un bloc colț cu Magheru, gândind cu invidie, că în timpul bătăliei de la Cotul Donului trebuie să fi fost mult mai mult liniște, ordine și voie bună. Mă scutură din visare soneria telefonului, asmuțită, de la alt capăt de fir, de către domnul George Corbu, personaj agreat de mine, zicându-mi una, alta, dar și întrebându-mă de la obraz, ce cred eu despre epigramă și epigramiști și dacă am curaj să dau în scris. M-a lăsat pe două rânduri. Perfidă provocare. Cum să refuz și să mă pun rău cu niște oameni – mulți! – dovediți cu un prea plin de inteligență la purtător, periculoși prin aceasta și oricând gata să te perforeze cu ascuțișul minții lor, având talent demarat la prima cheie și rezistență în luptă? Mai cu seamă că simpatizez genul și pe practicanții lui, am acasă cărți cu epigrame, știu că nenea Tudorică Mușatescu a numit epigrama: *albina literaturii*, că personalități ilustre ale acestei planete albastre, cu lume multă și oameni puțini, au practicat în domeniu, lăsându-ne bogați, dăruindu-ne bijuterii păstrate în seifurile cu rostiri de geniu. Am promis să mă gândesc, în principiu am fost de acord, că la mine nu a existat om să vrea să mă încurce și să nu fi izbutit. Să mai vedem și dacă nu va fi să fie, scap cu o scuză mincinoasă, fiindcă, vorba colegului Anatole France, fără minciună lumea ar pieri de disperare și de urât. Să mai treacă timpul și n-a trecut, fiindcă m-am pomenit cu o scrisoare, un chestionar și revista EPIGRAMA, trimise prompt de același George Corbu, cu o precizare care mi-a făcut cărări de ghiață prin păr: aștept textul dvs.!

Într-un brusc atac de panică, mi-am zis că salvarea mea se numește Google. Trăiască Internetul: Acolo s-au pronunțat despre epigramă oameni mai deștepți ca mine, sunt pomeniți, desigur, precursori faimoși, contemporani de frunte, unicate din tomurile cu epigrame celebre, bifate pentru stocare în eternitate. Definiții magnifice, diamantine, istoria acestei mici și prețioase specii literare, tezaur, actualitate. Hai, click și am găsit minte naș tot ce-mi trebuia. Mai întâi, ce este o epigramă și cum se face ea, sub semnătura de mare prestigiu a lui Cincinat Pavelescu! Am venit, am citit și am amuțit! De rușine. Adică, era nevoie de unul ca mine, să vorbească despre epigramiști, când, la timpul lui, Domnul Voltaire spunea despre Marțial că a fost cel mai mare magazin de idei al secolului său? Cine să mai vorbească despre epigramiști? Eu și Voltaire! Parcă îl vedeam pe Păstorel, bătându-mi obrazul. Păi, încă în 1933, anul în care am venit eu pe lume, Domnul Șerban Cioculescu, scria la gazetă că epigrama nu încetează a fi rafinament intelectual... Nu e pentru fitecine. De la nenea Iancu știm că mitocanul se naște jignit.

Să fim serioși, domnule George Corbu. Epigrama a fost necesară și prezentă la români, ca Munții Carpați și poezii nepereche! De ținut minte zicerea Doamnei Elis Răpeanu, zână bună din lumea minunată a cărților cu viață lungă, că azi asistăm parcă la o renaștere a epigramei. E de bine! Și atunci, de ce vi s-a pus pata pe DAN MIHĂESCU?

Scurt și cuprinzător

**Lui A. Toma, ales membru activ al
Academiei**

*Onorific sau activ,
Când e vorba de Sodoma,
Nu știu pentru ce motiv
L-ați făcut „activ“ pe Toma!*

Victor Eftimiu

**Artistei Margareta Demetrescu-Dan,
solistă de Operă la teatrul craiovean**

*Când vocea-ți se revarsă mai dulce
și mai clară,
Cu notele divine din lumea lui Orfeu,
Viața mi se pare că nu-i așa de amară
Și jugul omenirii, că nu-i atât de greu.*

N. Titulescu

* * *

*O, gura lumii nu va conțeni
Să spună câte toate despre tine:
De câte n-ai făcut va tot vorbi
Nesocotind ce-ai împlinit tu bine.*

Paula Romanescu

Vameșul

*S-a suit rapid în pat
Lângă soțioara-i dragă
Și-instinctiv a întrebat:
– Cât dai șpagă?!*

Viorel Cacoveanu

CONCURS

Rezultatele concursului

Tema **"EPIGRAMEI":****"NU-ȚI BĂGA NASUL
UNDE NU-ȚI FIERBE OALA"**

Câștigătorul concursului este
domnul **GHEORGHE LEU**
cu următoarea epigramă:

NOI ȘI LIBIENII

Nu am vrut să facem pasul,
Să ne războim cu ei,
Căci nu-i bine să-ți bagi nasul
Unde este mult țiței.

Din celelalte epigrame primite
publicăm mai jos pe cele mai reușite:

UNA CARE UMBLĂ CU NASUL PE SUS

Privind la ea, speram să pot
Să-ncerc să o curtez și eu,
Și-am constatat, târziu de tot,
Că nu era de nasul meu!

C. Părăian

SĂRACUL

Chiar de nu e oala mea,
Nasul tot mi l-aș băga,
Nu ca să îi simt mirosul,
Ci să scot din ciorbă „osul“!

Mircea Micle

DNA-UL ȘI DEMNITARIII PUTERII

Cu ei nu ai putea să lupți,
Hoției ca să-i curme boala,
Fug procurorii de corupți,
C-acolo nu le fierbe... oala!

Dan Căpruciu

INFORMATORUL

Credeam că e un idiot,
Că-și vâra nasul peste tot,
Dar am aflat că la el viciu
E o problemă de serviciu.

Gavril Moisa

UNUI GUVERNANT

Nu-i pasă lui de-așa proverbe...
În situața-actuală
E-atent la oala care fierbe,
Dar mai ales la ce e-n oală.

Nicolae Nicolae

FACEREA DE BINE

Pe bătauși vrând să-i despartă,
Aflându-se la loc imund,
El s-a ales cu buza spartă...
E clar că l-a mâncat în fund!

Mihai Sălcuțan

IMBATABILUL NICOLAE BUNDURI

Cum a criticat altcum
Mai mulți inși cu vorbă dură,
L-am văzut pe Nae-acum
Lipsă de doi dinți în gură.

Gavril Neciu

UNUIA

Chit că-și poartă dracul pasul,
Dacă mai respecti morala,
Nu-ți băga matale nasul,
Unde **Nuți** fierbe... oala!

Petre-Ioan Gârda

* * *

Respect asemenea poruncă
Și nu-mi bag nasul căci, în viață,
Oricum, ades mi se aruncă...
Lăturile în față.

Ștefan-Cornel Rodean

BĂSESCIANĂ

La Cotroceni, un matelot,
Novice în economie,
Își bagă nasul peste tot...
Dar nu-i miroase-a sărăcie.

Ioan Romanescu

VIZIUNE ȘI ROL

Superactiv Guvernul își asumă
Orice, oricum și-și face socoteala,
Că Parlamentu-i doar un fel de spumă,
Ce-o-ndepărtezi atunci când fierbe oala.

Liviu Zănfirescu

TENTAȚII DE AUTOSTRADĂ

Ades mă bag, că mă tentează
Traseul înșesat de „fâțe“,
Chiar dacă știu și ce urmează,
Când mă amestec în tărâțe.

Nichi Ursei

CLUBUL EPIGRAMIȘTILOR

Selecția epigramelor:
NICHİ URSEI

CLUBUL UMORIȘTILOR VÂLCENI

REPROȘ

*Pe Amza, Doamne, l-ai luat
Făcând o mare nedreptate,
Că Sucă s-a multiplicat
Și îl găsești în tot și-n toate.*

George Achim

EFICIENȚA POLITICIENILOR

*Fac politică de marcă
Și când îi doboară stresul,
Sar tiptil în altă barcă
Și în ea își schimbă... dresul.*

Elena Dumitrașcu

POMANAGIUL

*Obsedat să-și ia tainul
La pomeni, ca un dulău,
Asta o să-și facă plinul
Și la parastasul său.*

Nicolae Ghinoiu

PARADOX

*Cea mai mare nebunie
Într-un stat de democrați
E că, despre sărăcie,
Azi vorbesc doar cei bogați!*

Constantin Maria

PRETIND CĂ SUNT CEEA CE SUNT...

*O biată strună-n biata lume,
Aci un hâtru bun de glume,
Nu prea savant, dar mai uman,
Din străbunicul Anton Pann!*

Nicolae Mazilu

SINGURA SPERANȚĂ

*Azi în țara ta, române,
Unde Boc produce drame,
O speranță mai rămâne:
Hazul trist din epigrame.*

Ioan Micuț

ÎNTRE VECINI

*Când butoiul i-am golit,
M-am trezit învinuit,
Că fecioru-i și al meu...
Vin avea și-n A.D.N-eu!*

Gigi Poșircă

REALITATE ROMÂNEASCĂ

*Când necinstea prisoșeste,
Suferința-n țară crește
Fi'ndcă hoții-adevărați
Ca pedeapsă-s promovați.*

Gogu Rusu

UNUI PREȘEDINTE DE PARTID

*Artă face din cuvinte,
Abordează orice ton,
Calități de președinte:
Cântă bine la „trombon“!*

Vivi Ștefănescu

GELOZIE

*O-ntreabă soțul cu turbare:
„Ce e cu ăla-n patul meu?“
Ea îi răspunde: „Din eroare,
Credea că soață îi sunt eu!“*

Ion Tâlmăciu

DINEU LA NIVEL ÎNALT

*Prim-ministru, în mulțime
Când veni în pas agale,
Ca să fie „la-nălțime“,
Toți s-au aplecat de șale!*

Georgeta Tretelnițchi

TOAMNA LA ROMÂNI

*Șade-n prispă plin panerul,
Curge-a fructelor esență,
De trei zile plânge cerul,
Iar poporu-n permanență...*

Nichi Ursei

INTERVIU

Petre Gigea-Gorun

EPIGRAMISTUL ESTE UN POET AUTENTIC

Interviu realizat de George Corbu

Economist de formație, diplomatul și scriitorul Petre Gigea (pseudonim literar Petre Gigea-Gorun) este una dintre personalitățile de prim plan ale vieții publice românești. Numele său stă, cu cinste, alături de cel al altor olteni celebri, dintre care îi amintim doar, pentru a ne menține la sfera sa de activitate, pe Nicolae Titulescu, Ștefan Andrei și Adrian Cioroianu, care au îndeplinit, în epoci diferite, funcții de mare răspundere în Stat.

Intellectual de mare ținută, interlocutorul nostru de astăzi a deținut o seamă de demnități ce l-au impus pe plan local, național și internațional, cum sunt: primar al Craiovei, Ministru al Finanțelor, Consilier al Președintelui României, Guvernator al României la Fondul Monetar Internațional, Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar al României la Paris, Ambasador al României la UNESCO.

Prolific scriitor, poezia, proza și memorialistica sa configurează o prezență dintre cele mai interesante în peisajul literar și publicistic național, domnia sa fiind până în prezent autorul a 42 de cărți. Între acestea distingem volumul de epigrame „Cu floreta în arenă” – 501 epigrame (Craiova, 2004) și importanta, exhaustiva antologie „Printre epigramiștii olteni” (Craiova, 2008), ambele apărute sub egida Fundației „Scriسل Românesc”, în conducerea căreia se află.

Membru stimat al Uniunii Epigramiștilor din România și președinte al Comitetului director al Cenaclului Epigramiștilor Olteni și al revistei acestuia „Cugetul” (al căror act de naștere - datat 13 martie 2008 a reprezentat reactivarea, pe o bază superioară, a vechii grupări „Păcală”, și a publicației acesteia cu același titlu), la sedința aniversară a Cenaclului, din 1 aprilie 2011, desfășurată în prezența conducerii Uniunii, a fost cooptat în calitate de vicepreședinte al breslei noastre. Îi dorim succes în noua d-sale activitate.

În cazul epigramei, considerați că avem de a face cu o specie literară (sau a ironiei), ori un gen literar autonom?

Referindu-se la epigramă, Dicționarul Enciclopedic Român al Academiei Române, o definește ca o „specie a poeziei lirice, cu caracter satiric, care ironizează trăsături morale negative ale unei persoane sau ale unui grup de persoane”. Este un gen literar de sine stătător și consider că este organic integrat în sfera literaturii.

Câteva cuvinte despre aria de răspândire a epigramei. Este ea un gen prin excelență latin?

Epigrama s-a născut și s-a răspândit în latinitate și izolat în alte țări nelatine. Astfel, epigrame au scris Martial, Cl. Marot, Lessing, A. Piron, Voltaire, Antioh Cantemir, A. S. Pușkin ș.a. În același timp, în Grecia antică, epigrama era o inscripție, în proză sau versuri, cu conținut epic sau elegiac, care se încrusta pe morminte, monumente, vase etc.

Epigrama este (sau poate fi) o oglindă a epocii istorice pe care o redă și în care se manifestă. Este mult, este puțin?

O epocă istorică poate fi redată și prin epigramele scrise, caracterizând anumite stări de lucruri, în domeniul social, politic sau economic. Desigur, epigrama își face cu greu un loc mai avansat în plan cultural și datorită unor factori de resort din domeniul literar, care nu o stimulează.

Cum ați defini Dumneavoastră epigrama?

Epigrama este o parte integrantă a literaturii, necesară și utilă. În programa analitică din școli, ar trebui examinată împreună cu poezia.

Considerați că există o filosofie (logică) a epigramei?

Desigur, există. Logica e o cerință firească, un temei rațional consecvent și temeinic, iar epigrama nu poate lipsi din acest orizont.

Care ar fi, după Dumneavoastră, secretul unei bune epigrame?

Întrebarea este pe deplin justificată. Epigrama, ca să fie bună, are un secret, de care acela care o scrie trebuie să țină seama. Ea trebuie să fie cursivă, cu versuri având ritm și rimă corespunzătoare, iar în final „poanta” sau ironia, trebuie să apară în mod neașteptat – sau bănuț – dând cititorului satisfacție cât și zâmbetul cuvenit. Fiind bine scrisă, epigrama se reține ușor în memorie și se recită ocazional cu plăcere în cercuri literare sau prietenești.

Ați fost tentat să scrieți epigramă? În caz afirmativ, vă rog să transcrieți pentru cititorii revistei noastre unele dintre acestea?

Am fost tentat să scriu epigrame. Ca să fiu sincer până la capăt, mărturisesc că, în timpul liceului, prima formă a poeziei mele cu care m-am lansat, au fost epigramele adresate colegilor mei, care erau așteptate cu interes de către aceștia. Unele dintre epigrame au fost publicate în presa vremii, respectiv în cotidienele craiovene „Înainte” și „Situția”. Am citit epigrame, ca elev, și în cenaclurile literare conduse de C. S. Nicolăescu-Plopșor sau profesorul Ion Schinteie. Atunci, epigrama era încurajată și răspândită în zona Olteniei. În timpul vieții mele, am tipărit 42 volume cu peste 17.000 pagini, din care 14 volume (cu aproape 4.000 pagini) sunt versuri, din care volumul „Cu floreta în arenă” – 501 epigrame (2004) și antologia „Printre epigramiștii olteni” (506 pagini). Redau în continuare, două epigrame, deși îmi este greu să mi le aleg eu:

INTERVIU

Sfatul unui coleg de birou cu experiență

„Nu dori să-ți moară șeful,
Lasă ordinea firească,
Dar muncește cum ți-e cheful,
Încât el să și-o dorească.”

Categorii de sărăcie

„Între clase-s bariere,
Cum e cerul cu văzduhul:
Unii sunt săraci de-avere,
Alții sunt săraci... cu duhul.”

Atitudinea Dumneavoastră față de epigramă are o motivație anume? Ați fost ținta unor epigrame? Acestea v-au produs neplăceri sau inamicități?

Mie, epigrama mi-a fost dragă dintotdeauna, repetând că a fost, pentru mine, prima dragoste literară. Mi-a plăcut umorul și am ascultat și citit cu interes orice compoziție umoristică. Sunt amator și de anecdote reușite. Mi-au fost adresate epigrame, dar nu au fost inamicale.

Posedați în bibliotecă volume, culegeri și antologii de epigrame? Le consultați cu folos?

Posed o bibliotecă personală de peste 15.000 de volume și am donat câteva mii de volume unei biblioteci publice din zona Olteniei, din care în comuna mea natală Goicea, circa 1.200 cărți. În biblioteca mea se află aproape o sută de volume de culegeri și antologii de epigrame ca și ale unor autori: „Antologia epigramei românești”, George Zarafu, Mircea Trifu, Elis Râpeanu, Valerian Lică, Nicolae-Paul Mihail, Gheorghe Bălici, Dan Căpruciu, Marin Sorescu, Florina Dinescu, Vasile Larco, Marian Popescu, Stelian Filip, C. S. Nicolăescu-Plopșor, Gheorghe Bălăceanu, Constantin Tudorache, Zeno Milea, Nicolae Nicolae, Miltiade Ionescu, Ion Bindea, Vlad Cernea-Jerca, Eugen Deutsch, Constantin Păun, Alecu Sanda, Serghei Coloșenco, Traian Marcu, Gavril Glodeanu, George Achim, Mihai Cosma, Geo Olteanu, Aristotel Cruceanu, Tifu Olteanu, Gheorghe Păun-Ulmu, Grigore Marin Doboreanu, Mircea Roșu-Miro, Dumitru Botar-Tabor, Ionuț Daniel Țucă, Ștefan Marinescu, Marius Coge, Mircea Ursei, Viorica Găinariu, Gheorghe Burdușel, Mihai Haivas, Mircea Rămoiu, Florea Florescu ș. a. Consultarea acestora o fac cu plăcere și interes ori de câte ori consider necesar.

În calitatea lui de creator de un tip aparte, epigramistul poate sau trebuie să beneficieze de un statut nediscriminatoriu?

Epigrama este deseori caustică, e cu adresă și are rol benefic, de îndreptare a unor metehne, chiar vindecător. Epigramistul este un poet autentic.

Ce relație există între public și epigramă?

Publicul furnizează epigrame cu subiecte de o mare diversitate, iar epigrama dă publicului zâmbet și culoare, pline de învățăminte.

Din anul 1990 există Uniunea Epigramiștilor din România, în care sunt integrate 25 de nuclee de epigramiști. Vi se pare un fapt semnificativ pentru climatul literar actual?

Cred că Uniunea Epigramiștilor din România este o necesitate pentru literatura de gen, integrând 25 nuclee de epigramiști din întreaga țară. Rolul său de îndrumare și orientare realizat prin revista „Epigrama”, prin antologiile periodice și organizarea festivalurilor și concursurile de epigramă și umor, care au devenit tradiționale, este, astăzi și pentru viitor, o necesitate firească. Constat, cu plăcere, că s-a format un climat de colaborare și mai ales de solidaritate între epigramiști și cenaclurile acestora. Există un climat literar corespunzător. Epigramiștii sunt în marea lor majoritate scriitori, publicând nu numai epigrame, dar și versuri (rondeluri, sonete, madrigaluri, fabule etc.), schițe, nuvele, romane, librete de operă etc. consider că apropierea, colaborarea și recunoașterile cuvenite ale epigramiștilor de către Uniunea Scriitorilor din România este o necesitate firească și logică.

Există admiratori, dar și detractori ai genului. Considerați că există argumente, de o parte și de alta, care să legitimeze o asemenea atitudine?

De când există scriitori, au fost și analiști și critici literari. Cronicile făcute au fost, în cele mai multe cazuri, critice. La fel se întâmplă și în epigramă. Aici, însă fiind și săgeți transmise, reacția este uneori violentă. Și totuși, epigrama și epigramiștii, de regulă, se bucură de simpatie colectivă.

În ultimii ani au apărut două lucruri consacrate epigramei și locului ei în literatura română datorate doamnei Elis Râpeanu și confratelui Ioan Feneșan. Vi se par utile asemenea demersuri hermeneutice?

Desigur că aceste lucrări sunt utile și necesare, pentru că hermeneutica reprezintă teoria și arta interpretării unui text scris, provenind din experiența și înțelegerea Greciei antice.

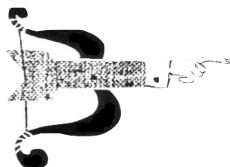
Obiectivitatea trebuie să rămână esențială.

Epigrama și umorul se află într-o legătură nu totdeauna pusă în evidență. Ați putea glosa în legătură cu această apartenență? Dacă umorul este, cum s-a spus, o notă distinctivă a fizionomiei morale a Românilor, alcătuind o componentă spirituală a poporului nostru, ce consecințe decurg din acest fapt pentru epigramă?

Unii scriitori, dramaturgi și caricaturiști, au folosit umorul pentru biciuirea moravurilor. Umorul creează o dispoziție sufletească, o înclinare spre glume și ironie indulgentă. Printre marii umoriști aș menționa pe Mark Twain, G-B. Shaw, Jerome K. Jerome, J. Hasek, I. L. Caragiale, Tudor Mușatescu, Gh. Brăescu, Anton Bacalbașa, George Topîrceanu ș.a. Românii sunt, în general, optimiști și ies dintr-o situație mai grea și dificilă printr-o ironie, printr-o glumă. S-au scris cărți și editat reviste de umor în număr destul de mare. Se organizează, periodic, festivaluri de umor, combinate uneori și cu epigrama, cu care se află în strânsă legătură. Epigrama se afirmă și se reține ușor și creează o stare plăcută și ambiantă. Cenaclul Epigramiștilor Olteni, cu cei 84 de membri, rămâne fidel epigramei și a poeziei și se solidarizează cu mișcarea epigramatică din România, având permanent o atitudine colegială corectă și principială, într-o strânsă colaborare cu Uniunea Epigramiștilor din România.

Craiova, 12.04.2011

CARUSELUL CU EPIGRAME

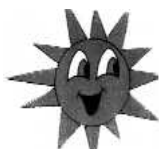
EVENIMENT

CINE SUNT EI?

E liderul de sindicat
O voce autorizată
Și despre care am aflat
Că nu doar gura-i e... bogată.

Julian Bostan

PENTRU PENSILE MILITARILOR

Bănescu a găsit salvarea:
– Opreți pe loc recorelarea!
Apoi cu Boc, încet, șoptit:
– Rămâne, deci, cum am vorbit.

Ion Farcaș

PROTESTE

Profesorii-au ieșit în stradă,
Nu vor mulți bani, ei vor respect,
Dar Boc e prea scund să îi vadă,
Iar Statul are-un ochi... defect.

Cornel Costea

AM IEȘIT DIN CRIZĂ

De-un timp avem mereu surpriză
Și sunt convins c-o să mai fie,
Nici n-am ieșit complet din criză,
C-am și intrat în sărăcie.

Nicolae Nicolae

COALIȚIA ȘI GRIJA FAȚĂ DE OM

În prag de noi electorale
Uniți spre alte noi victorii,
Nu-i acuzați că-nchid spitale,
Căci vor deschide... crematorii.

Gheorghe Filiș

FORMAREA USL

Unii spun că-i bine, vom avea noroc,
Fi'ndcă-așa poporul va scăpa de Boc,
Vor veni USL-așii, însă, în zadar,
Căci teroarea noastră-i

FONDUL MONETAR.

Nicolae Topor

DIN VIAȚA PARLAMENTARILOR

Pe hol își plimbă mapele,
În grabă săptămâna trece,
Mai mint de-ngheață apele...
Să-și poată pune-un vin la rece.

Vasile Larco

TEST

Sunt vameși care n-au citit
Nimic, doar pașapoarte...
Dar astăzi s-au îmbogățit
Aproape... ca la carte.

Vasile Plăcintă

GURA LUMII

A dezlănțuit infernul
Zvonul ăsta iluzoriu,
Cum c-ar fi căzut guvernul...
Însă doar... în derizoriu!

Ionuț-Daniel Țucă

ȘOFERUL ROMÂN

Atent ca un șofer acum
Nu-i unul la duzină
C-un ochi la gropi, c-un ochi la drum
Și altul la benzină!

Mircea Ciugudean

ROMÂNIA DE MĂRITAT

Purta opinci și-avea ițari,
Păștea și turme pe toloacă,
Azi ar peți-o mulți samsari...
Dar cine-o ia așa săracă?

Constantin Cristian

DEMOCRAȚIA

Nu-i dulce, cum s-a spus, ca miera,
Dar nicidecum nu este rea,
Că-s liber să-mi exprim părerea...
Dar cine ține cont de ea?!

Ion Moraru

VICIU

Munca ieri era un viciu,
Obligat azi, n-am serviciu!
Ca șomer în vremuri noi
Aș vrea viciul înapoi!

Constantin Mîndruță

LA ORDINEA ZILEI

O-ntrebare foarte clară:
– Te poți „arde“ c-o țigară?
Și-un răspuns: – De bună seamă
Dacă ești slujbaş la vamă!

Eugen Ilișiu

NEDUMERIRE

Codrul frate cu românul?
Cred că e încurcătură
Căci cum povestea bătrânul:
Între frați, știm, nu se fură.

Gavril Moisa

SEZONIERĂ

VARĂ DE NEUITAT

Se bronza cu ea pe plajă...
A fost cea mai scumpă vară,
L-a costat, cuprins în mreajă,
Pensia alimentară.

Dumitru Botar

UNUI PIERDE-VARĂ

I s-a spus că-i „pierde vară”,
Vorbă încă din vechi timpuri,
Dar el văd că bunăoară,
Pierde și-alte anotimpuri.

Petre Gigea-Gorun

CLUBUL PESCARILOR

Vara asta mă-ngrozește
Totu-n preajmă se topește,
Dar la Club e altă viață,
Căci pescarii mint de-ngheață.

Ioan Fîrte

VARA LA MARE

Rezist cum m-arde și mă roade
Palinca de șaizeci de grade,
Dar la treizeci de grade, circa,
Constat că marea-i ca poșirca.

Nicolae Mihu

LA BĂI

Cura de-ape minerale
E la terapie moda:
Le cântî chiar și osanale,
Când le bei ca... *wiski and soda!*

Mihai Cosma

INVITAȚIE LA MUNTE

Cum zilele mi-s numărate
Și nu știu ziua de apoi,
Domniță, eu te-aș duce-n spate,
Dar cin'ne cară pe-amândoi?!

Marian Popescu

EPIGRAMISTUL LA MARE

Se-ntreabă fascinat de soare
Și frumuseți de pus în ramă:
Cum poate pune-n epigramă
Atâtea splendide *picioare!?!*

Gheorghe Bălăceanu

VARĂ TORIDĂ

Ajunsă o calamitate,
Căldura asta mare
E fără posibilitate...
De debranșare!

Eugen Pop

CANICULĂ

Cer prognozele măsuri
Pentru-aceste perioade...
Toată țara-i în călduri,
Dar natalitatea scade.

Nicolae David

LA NUDIȘTI

Domnul cu pigment creol
Și-nclinații androgine,
Pe atâta e de gol...
Pe cât este plin de sine.

George Petrone

LA PLAJĂ

S-a distrat mult la Constanța
C-un prieten de pripas,
Dar s-a terminat vacanța,
Dânsa însă... a rămas!

Georgeta Paula Dimitriu

ESTIVALĂ

Sub fantastica lui vrajă
Soarele ne-a prins pe toți:
Vremea-i bună pentru plajă,
Vremurile pentru hoți.

Ionuț-Daniel Țucă

MEDALION

**Cu ocazia împlinirii
vârstei de 90 de ani
Ovidiu Creangă
n. 1921**

**Fondatorul și primul președinte
al Clubului „Frunză de arțar“,
Toronto (Canada), actualmente pre-
ședinte de onoare al acestui club.**

VIAȚĂ DE CÂINI

*Puși umblă îmbrăcat,
Încălțat și parfumat,
Deci la câini, ca și la noi,
Sunt și javre și cioci.*

GHINION

*Domnul deputat Nicoară
Nu mai are secretară,
Dar de-acum, să vezi năpasta,
Că se culcă cu nevasta.*

* * *

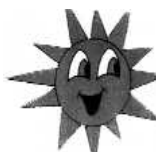
*De nu mai ai succes la dame
Și sculele le-ai pus în pod,
Nu te boci ca un nerod,
Apucă-te de epigrame!*

EPITAF UNUI INFORMATOR

*Le-ai săpat la toți mormântul
Cu stiloul și cuvântul,
Doar pământu-a fost în stare
Să-ți astupe gura mare.*

MÂNDRIE ROMÂNEASCĂ

*Eu v-o spun a doua oară,
Ca să mă-nțelegeți toți:
Țara care n-are hoți
E cea mai săracă țară.*

**Teodor
Portărescu
n. 1919**

ÎN CODRUL LITERAȚILOR

*Prozatorul, eseistul...
Ei sunt arbori (va să zică),
Printre ei epigramistul
Este... BUTURUGA MICĂ!*

PARVENITII

*Unii-au strâns (din obicei)
Bunuri peste poate,
Două mâini au doar și ei,
Dar mai multe... coate!*

LA SPOVEDANIE

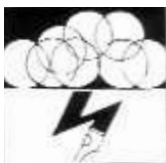
*– Spune, fiule, te-ascult!
– V-aș fi spus eu mai demult,
Dar fiindu-mi greu păcatul,
Vreau să-mi chem și avocatul.*

STÂLPUL

*Te-am văzut pe-un stâlp afiș
Și, privindu-te chiorș,
Cred – în sensul teoriei –
Că văd stâlpul infamiei.*

SOȚUL NOROCOS

*Soața, bandajându-i nasul,
După ce l-a spart cu vasul,
Zice: „Dragule, ei bine,
Ce te-ai face fără mine?“*

Omul de lângă noi

Nicolae-Paul Mihail (Nicomah)

Nu sunt rare cazurile în care, atunci când vine vorba de cultură, mulți primari dau din umeri și-ți arată buzunarele goale... *Nema putirița!* Ei nu găsesc bani să cârpească tinicheaua de pe primărie, și unii ar vrea să-i cheltuim pentru niște indivizi cu frigiderule pline! Finanțistii ăia de la Centru și-au pus coada pe spinare și mută în teritoriu tot ce nu produce venituri și rămân să drămuiască singuri-singurei toate taxele și amenziile aducătoare de beneficii. Ca și cum te-ai putea pricopsi mutând gologanii dintr-un buzunar într-altul (și acesta spart!).

Numai că primarul orașului-stațiune Bușteni, domnul Savin Emanoil, vede altfel lucrurile. În orice clipă prezent cu gândul și cu fața la tot ce ține de buna gospodărire a localității, el nu uită că, promovând o bună imagine a acesteia, îi sporește în mod exponențial valoarea turistică. Așa se explică interesul deosebit pe care primarul Savin Emanoil îl poartă numeroaselor manifestări sportive și cultural-artistice care se desfășoară de câțiva ani buni la Bușteni, acțiuni în care el se implică totdeauna moral și material, participând de obicei personal cu un elan extrem de convingător pentru toți participanții.

De acest elan, motivat de o dragoste sinceră pentru cultură și pentru orașul pe care-l conduce, a beneficiat și breasla noastră: Uniunea Epigrafiștilor din România (UER), cea mai mare și mai bineînțemeiată asociație scriitoricească după Uniunea Scriitorilor. Atent la tot ce ține de bunul renume al orașului, primarul Savin Emanoil (fost sportiv de performanță, având și un doctorat în științele economice) n-a întârziat să-și dea seama de importanța culturală pe care o are Salonul de Literatură satirică și de umor – *Ridendo dicere verum*, organizat în fiecare an de Casa Memorială „Cezar Petrescu”, (conducător Dna Eugenia Teleanu), sub egida Direcției Muzeelor din județul Prahova (director Dna Dulgheru). La manifestările anuale organizate în acest cadru, participă în mod tradițional și epigrafiști, membri UER, din București și din orașele apropiate. Sesizând perfect aportul propagandistic pe care acest parteneriat literar îl poate aduce turismului din stațiunea Bușteni, primarul Savin Emanoil s-a alăturat cu toată energia acțiunilor noastre, dovedind un remarcabil spirit organizatoric și reușind în scurt timp să-i dea o alură modernă, pragmatică, originală și foarte dinamică, adăugată merituosei strădanii a specialiștilor Casei Memoriale „Cezar Petrescu”, muzeografi: dna. Eugenia Teleanu și dl. Traian Trufin. La fel de important a fost și aportul Uniunii Epigrafiștilor reprezentată de: George Corbu (președinte), Mihai Sălcuțan (vicepreședinte), Gh. Zarafu (editor și purtător de cuvânt), Valerian Lică (redactor-șef al revistei „Epigrama”), plus alți epigrafiști de elită din Capitală sau din Buzău, Brașov, Ploiești, Pitești, precum și din Basarabia. La întâlnirile de la Bușteni participă cu consecvență și alte personalități cunoscute: Mircea Ionescu-Quintus – președinte de onoare al UER, general veteran de război, președinte de partid, scriitor; acad. Mihai Cimpoi – filosof, președinte al Uniunii Scriitorilor din Basarabia; prof. univ. dr. Ștefan Cazimir – excelent om politic de orientare liber-schimbistă, precum și dna. prof. univ. dr. Elis Răpeanu – autoare a unei impozante *Istории a epigramei române* (de la origini până în prezent).

Primarul Savin Emanoil stăpânește arta de a vorbi cu fiecare musafir pe limba lui, fără inhibiții și având și darul de a reuși să se facă ascultat. (A scris doar câteva epigrame despre care se va vorbi – probabil – cu alt prilej). Așa cum am mai spus, participarea sa nu este cătuși de puțin platonice. În afară de calitatea mai mult decât onorabilă a serviciilor de cazare și masă pentru participanți, el a sprijinit material și apariția unor valoroase volume de satiră și umor, pe care le menționăm aici: 1. *Antologia epigramei românești* – ed.II. alcătuită de G. Corbu, V. Lică și G. Zarafu, prefață de Valeriu Răpeanu, editura Pro Transilvania, 2007; 2. *Zarafisme*, epigrame și catrene – autor G. Zarafu, prefață G. Corbu, editura Libra, 2008 (cu reproduceri de sculpturi în lemn de G. Zarafu); 3. *Licăriri spirituale*, epigrame și producții epigramatice – autor Valerian Lică, cuvânt-înainte G. Corbu, caricaturi Costel Pătrășcanu, ed. Pro Transilvania, 2009; 4. *Allegretto*, versuri ironice și sentimentale – de Nicolae-Paul Mihail (Nicomah), ed. Semne, 2010.

Dar nu numai scrierile de satiră și umor, în speță de epigramă, au beneficiat de sprijinul primarului Savin Emanoil. În memoria lui Cezar Petrescu, care a poposit cândva pe aceste meleaguri, el a sponsorizat și apariția a două cărți ale scriitorului, uitate prin rafturi și redescoperite de iscoditorul G. Zarafu. Aceste cărți sunt: „*Cocârț și bomba atomică*” (se reeditează în 1000 de exemplare) și al doilea: „*Omul de zăpadă*”, programat pentru 2011. În luna mai 2010 primarul Savin Emanoil a sprijinit moral și material primul simpozion dedicat, la Bușteni, literaturii pentru copii și tineret, acțiune ce se va repeta și în anii următori, în luna mai a fiecărui an.

Primarul Savin Emanoil este prietenul nostru, al epigrafiștilor, dar nu-l lăudăm aici pentru că ne-a ajutat în mod substanțial în repetate rânduri, ci pentru că pune suflet și inteligență în tot ceea ce face. Oponenții lui îi spun „fotbalist”, dând un înțeles peiorativ epitetului. În realitate el este un om de cultură și de acțiune, un manager de excepție. Este *omul de lângă noi*, cel care e cu noi, partener de nădejde de o mare eficiență. Metaforic vorbind e jucătorul care trage la poartă și marchează cu regularitate, în timp ce cărcotașii rămân doar maeștri ai golurilor turcești și ai trasului peste bară. Dacă stațiunile turistice internaționale de pe Valea Prahovei s-ar unifica, primarul Savin Emanoil ar fi omul ideal care să le conducă.

CONCURS

REZULTATELE CONCURSULUI PE RIME DATE

(Rimele: vedetă, chip)

Câștigătorul concursului este domnul

GAVRIL NECIU
cu următoarea epigramă:

FRAUDĂ ÎN PARLAMENT

*O mențin pe miss Vedeta
La șefie cu-orice chip,
Căci Roberta e rețeta
Pentru orișice tertip.*

Din celelalte epigrame primite
publicăm mai jos pe cele mai reușite:

PE LITORALUL ROMÂNESC

*Flota – lumea o regretă,
Însă Udrea, dulce chip,
Este totuși o „vedetă“:
După vorbă... după slip.*

Nicolae Bunduri

IDILĂ

*Pe malul gârlei cu nisip –
Revăd sceneta cu-o vedetă –
Eu o rugam în fel și chip...
Ea nu și nu, și-acum regretă.*

Nicolae Nicolae

INCOMPATIBILITATE

*Cu pix ager de vedetă
Scrii catrene, prototip,
Dar la poanta-ți desuetă
Să zâmbesc... nu este chip.*

Ion Rășinaru

MINIFABULĂ

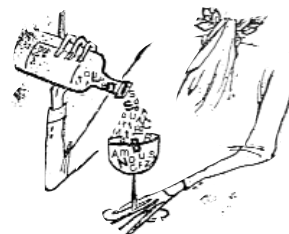
*Un cioroi c-un jalnic chip,
La final de operetă,
Croncăni, cirip, cirip!
Și se crede-acum vedetă.*

Eugen Pop

ÎN LIMUZINĂ

*Cuprinzând-o pe banchetă,
I-a promis, că-n fel și chip,
O va face el vedetă,
Dac-o vede fără slip.*

Ion Cuțuic

CALEA SUCCESULUI

*La noi, azi, poți să-ajungi vedetă
Ușor, în fel și chip,
Când drumu-ncepe pe-o banchetă
Din spate de la jeep.*

Laurian Ionică

FĂRĂ VOINȚĂ

*Obez, cu aer de vedetă,
E o figură bravul tip,
Vrea să slăbească prin dietă,
Dar o fentează-n fel și chip.*

Liviu Zănfirescu

REGRETE TÂRZII

*Admirând frumosu-i chip,
Astăzi soțul o regretă,
Revăzând-o într-un clip
La televizor... vedetă.*

Vasile Gădălin

SFAT TINERILOR

*Când te-ai gândit s-ajungi vedetă
Și îți dorești cu orice chip,
Să nu uiți forța „violetă“
A mișcătorului nisip...*

Nichi Ursei

CALEA SCURTĂ

*Cel mai eficace chip
Să ajungi rapid vedetă,
Este clasică rețetă:
Fără sutien și slip!*

Eugen Ilișiu

UNUI HERR „STILLER“

*Dorind să faci din ea vedetă,
Ai pregătit-o-n fel și chip,
Dar în căpșorul de starletă
Mai trebuie montat un cip.*

Ica Ungureanu

* * *

*Acum că-i miss și e vedetă,
Cu-atâta frumusețe-n chip,
Când face câte-o piruetă,
Toții ochii-fluturi trag la... slip.*

Emil Ianuș

DEȘTEPTAREA!

LEBĂDA

*Ea cântă-n viață doar odată
Atunci când simte c-o să moară,
Instinct ce nu l-au niciodată
Soliști de muzică ușoară.*

Mihai Teognoste

PREVEDERE

*De l-a încântat splendoarea
Tihnei, din pădurea deasă,
E-un motiv, „ciocănitoarea“
Astăzi a rămas acasă.*

Ioan Marinescu

HOȚI LEGALI

*Din tot ce parlamentul drege,
E clar un lucru pentru hoți:
Mai lesne intră hoții-n lege,
De cât să intre legea-n hoți.*

Ion Diviza

PUȘTOAICELE

*Pe stradă când încep să-apară,
Vezi că mai trebuie să crească,
Iar fusta unora măsoară
Exact... cât palma părintească!*

Gheorghe Bălici

CÂINII COMUNITARI

*Să nu se spună iarăși despre noi,
Că am rămas mereu pe locul doi,
În Europa, devansând stăpânii,
Pe primul loc rămân românii.*

Mitică Ion

ASPECT

*S-a dovedit în mii de ani,
Că-n viață căile-s înguste:
Când ții la fuste, nu ai bani,
Când ții la bani, n-ai spor la fuste.*

Vasile Darie

BUNUL VECIN

*Vecinul bun și de-ajutor
E cel cu care-ți faci necazul:
E într-atât de săritor,
Că-i primul la sărit pârliazul!*

Gheorghe Șchiop

EVA

*Din măr cu poftă a mușcat,
Pășind pe noi cărări,
Și după marele păcat
Urmară... remușcări.*

N. Petrescu-Redi

FOTBALISTICĂ

*După cum el dă o pasă,
E dotat din cale-afară...
Pare fotbalist de clasă,
Dar de cea... elementară.*

Rodica Hanu

ULTIMA DORINȚĂ

*Chiar și-atunci când voi fi mort,
Nu vreau mijloc de transport,
Cum știu prețul foarte mare...
Merg la groapă pe picioare.*

Mircea Constanda

EFFECTUL NUMEROASELOR

INTERVIURI ACORDATE

*Tentat tot timpul să declare,
Că-i patriot, cinstit și drept,
Cu-atâtea calități azi are
Mai multe bătăături... în piept.*

Păun Condruț

UNUI CONFRATE

*Se crede totul sau nimic,
Dar, judecându-l după poantă,
Mă simt tentat, ca bun amic,
Să merg pe-a doua variantă.*

Petru Chira

ISTORIE LITERARĂ

120 DE ANI DE LA NAȘTEREA MARELUI EPIGRAMIST

ION MANU

ION MANU, TATĂL MEU

Tatăl meu, actorul, poetul și epigramistul Ion Manu, s-a născut la 2 martie 1891, în Botoșani, și a decedat, la București, în 19 martie 1968. A fost actor al Teatrului Național din București din 1915 până aproape de sfârșit; 52 de ani pe scenă. A fost actor o viață întreagă, pe care a închinat-o *Artei Cuvântului* limbii române, limbă a cărei cunoscător perfect era. Imprevizibilul înlănțuirilor lexicale și permanenta îmbogățire și permeabilitate erau pentru el o provocare. Actorul, care se folosea de *Cuvânt* pentru a-și construi personajele, a făcut de timpuriu pasul spre literat. A început să scrie. A scris epigrame și catrene șagălnice, și schițe, și pamflete, și poezie. A devenit colaborator al revistei „Bilete de papagal” a lui Arghezi, a publicat o carte de versuri, „Aduse din condei”, și o culegere de monoloage „Ora veselă”. În 1936 a inițiat primul program humoristic al postului Radio România. În fiecare duminică, la ora 14, tatăl meu interpreta un poem în versuri scris de el pe teme cotidiene din epocă. Succesul a fost răsunător.

După cotitura de la 23 august a fost interzis un timp, apoi ministrul culturii din epoca proletcultistă, proaspăt instaurată cu cenzura mortificantă, l-a chemat pe Ion Manu să-i propună să reia „Ora veselă” la Radio (vremurile deveniseră tragice și propaganda avea nevoie de o înseninare). „Doamnă Ministru (și nu tovarășe ministru, cum era „just” să-i spună Constanței Crăciun), eu nu pot să fac Ha! Ha! cu gura închisă”. Asta a fost tot. „Ora veselă” a dispărut pentru totdeauna.

Eliminat o vreme și din Teatrul Național ca element *burghezo-moșieresc*, apoi reprimat, dar marginalizat ca repertoriu, a continuat să joace. Era distribuit în roluri din ce în ce mai mici, din care făcea creații din ce în ce mai mari. Ignorat de oficialități, iubit de tineri, temut de colegi, adorat de public. Epigramele lui au început să circule, au devenit notorii.

Tatăl meu epigramistul, cu un condei ascuțit ca o floretă, bun ca pâinea caldă în fapte, vitriolant în epigramă, tatăl meu boier după strămoși, democrat din structură, inteligent din înzestrare, sceptic din luciditate, asaltat de oamenii cărora le aducea zâmbetul în suflet – era de fapt singur și timid. Citez din cartea lui de memorii „Amintirile unui uituc”: „De mic copil am fost avocat bun. Pentru orișicine altul, dar nu pentru mine. Când e vorba de mine, amuțesc. Mi se înțepenesc maxilarele, ca unui om care-și păzește spinarea, ca unui chirurg care și-ar opera copilul. Fiindcă timiditatea e un capitol capital al firii mele. Pe această latură paradoxală a firii mele, s-a făcut mult haz. Când mă știu lăudat, mă intimidiez. Mă socot ironizat, sau periat (deși n-a prea fost cazul). Mă mir că timiditatea asta m-a lăsat în teatru. Probabil că vocația conține și un dram de obraznicie. Și timidul, când îndrăznește să vorbească, e lesne obraznic”. Da, el zice: „Sunt obraznic”, cu zâmbetul șagălnic, cu privirea vesel-tristă... azi, în moderna limbă română, fecundă și primitoare, i s-ar potrivi epitetul „răsu’-plănsu”.

Lama de oțel a epigramei lui sfichiua într-o lume în care el exista timid, blând, generos, darnic până la risipă.

Dădea mereu tot... Dădea familiei, colegilor, prietenilor, vecinilor, publicului... dădea timp, dădea bună dispoziție, molipsea oamenii cu energia nesecată fășnită din făptura lui subțire, plăcut înveșmântată, cu mișcări armonioase, imprevizibil în reacții, în vorbă, în observații... ochii lui, două măslini negre, cum spunea el, știind nu numai să privească – știau mai ales *să vadă*. Era un maestru al detaliului și pe scenă și în scris. „Arta mânuiește nuanțele!”, îmi spunea el. Amănuntul e semnificativ și „semnificanta” se rezumă în epigramă. Tatăl meu cel risipitor cu darurile lui și cu „Nu te lungi”, spunea el, „fii scurt, esențial, șlefuește vorba ca pe diamant, fă-o tăioasă, fă-o epigramă...”

N-am fost niciodată în stare să fac o epigramă. Pe Ion Manu epigramistul l-am cunoscut foarte târziu. A existat numai TATA. Tatăl cel mai bun, în atmosfera blândă a unui cămin cald, în care domnea buna cuviință, respectul, și iubirea, și virtuțile timidității... poate. Omul public, actorul, epigramistul, poetul exploda în teatru, în scris... Spontaneitatea, efervescenta spiritului, folosirea

ISTORIE LITERARĂ

pasională a limbii, libertatea lui interioară, pofta lui de a pune Ideea în vorbe puține izbucneau în epigrame. Le alcătuia cu o spontaneitate extraordinară. Le scria pe șervețele de masă la restaurant, pe marginea ziarelor, pe orice bucătică de hârtie care-i era la îndemână. Sau nu le scria deloc. Le improviza cu glas tare, le dădea drumul în lume. Le propagau cei care le auzeau. Din păcate, așa s-au deformat unele, și s-au uitat multe. Deși și azi, colegi de teatru, care l-au apucat în viață, vin și-mi spun câte una sau mai multe... pe unele le știu, pe unele nu..

Din ciclul „Luciadele” sau „Babaiadele” aud și azi unele neștiute. Sunt dedicate Doamnei Lucia Sturza Bulandra, celebra directoare a Teatrului Municipal, care-i poartă azi numele, actriță de valoare medie, dar extraordinar „manager” de teatru. Era aristocrată prin naștere, dar a făcut compromisul, pactul cu puterea comunistă. Era o persoană foarte inteligentă și, la o zi de Sfântul Ion, i-a trimis tatălui meu un bust al ei, invitându-l să-l pună pe biroul lui, fiindu-i muză. Tata i-a mulțumit frumos și l-a ținut, mândru, pe masa de scris. Oricât au fost de vitriolate epigramele, și el, dar și ea erau artiști inteligenți.

4 aprilie 2011

Sanda MANU

GÂNDURI LA O ANIVERSARE

Ion Manu a fost prima, dintr-un șir de mari personalități, care au ocrotit, favorizându-i avântul, devenirea mea intelectuală. I-am stat în preajmă timp de un deceniu, la începutul carierei mele de mânuitor al săgeții. Unui tânăr epigramist maestrul nu i se putea revela decât ca mentor. În epoca debutului meu nici nu putea fi vorba de cultivarea epigramei *ad personam*: se criticau defecte, tipuri – nu și purtătorii – persoane fizice ce le încarnau. Or, în acest domeniu Ion Manu excela, fiindu-i comparabil, chiar egal, lui Păstorel, prin doza de cianură conținută în catrenele-cașete din farmacia sa literară. Când îi va apărea, în sfârșit, volumul de *Epigrame*, vom avea dovada *răutății* catrenelor sale, veninul unora dintre ele fiind de-a dreptul mortal. Epigrama lui Manu avea efectul mușcăturii de cobră, găsindu-și echivalent, în planul publicisticii, doar în pamfletul de tip voltairian. Supraviețuitorii înțepăturilor sale au rămas, de cele mai multe ori, cu traume adânci, nevindecabile.

Să stai în imediata apropiere a unui astfel de exemplar uman reprezenta șansa ce nu-i este dată oricui. Cu tact, delicate și perseverență m-a modelat și educat ca pe propriul său fiu (atât soția maestrului, cât și fiica sa mi-au arătat o bunăvoință ce mergea în direcția acceptării acestui „statut”).

Artistul i-a dictat stenografului care eram atunci, la vârsta de 20 de ani, memoriile (apărute postum, sub titlul *Amintirile unui uituc* – Ed. Litera, 1971). Mi-a dăruit multe din manuscrisele sale – epigrame, poezii umoristice, monoloage; a imprimat, pentru a-l putea păstra într-o arhivă sentimentală sonoră, epigrame proprii, când îmi procurasem un magnetofon; mi-a acordat un amplu interviu despre epigramă, încă inedit; a transcris pentru admiratorul său epigrame spre a fi păstrate pentru mai târziu.

La rândul-i, i-am evocat personalitatea complexă cu diferite prilejuri, inclusiv în presa culturală și audio-vizuală; i-am recenzat cartea de memorii; l-am inclus în *Antologia epigramei românești* (2007). De asemenea, mi-am procurat volumele sale.

Aș fi putut, de aceea, la această aniversare a nașterii sale, să dau publicității una sau mai multe mărturii personale despre prezența sa, excepțională, în aria umorului românesc

Luând însă cunoștință, chiar și cu întârziere, de lucrarea prof. univ. Alexandru Lazăr „*Comicul și umorul*” (Iași, Ed. Panfilius, 2003, 150 p.) – la origine teză de doctorat – din care jumătate tratează despre *Universul comic în arta spectaculară și în poezia lui Ion Manu*, este nu numai nimerit, ci și de mare interes să reproduc, în cele ce urmează, cu permisiunea autorului, un amplu fragment din această valoroasă cercetare istorico-literară. Gestul de cinstire a neuitatului actor-epigramist este prefațat de cuvântul de alăturare al distinsei sale fiice care, recent, a încuviințat și publicarea volumului *Epigrame* al genialului domniei sale părinte, pe care acesta îl anunța într-un interviu cu doi ani înainte de a ne părăsi pentru totdeauna. Îi mulțumesc și pe această cale regizoarei SANDA MANU, pentru a fi sprijinit inițiativa revistei noastre de a omagia creația de gen a unuia dintre marii clasici ai epigramei naționale.

14 martie 2011

George CORBU

ISTORIE LITERARĂ

ION MANU EPIGRAMIST

ION MANU avea vocația epigramei. O avea în sânge, o avea de mic copil, căci încă din timpul copilăriei a început să-și arate nevinovații ei țepi. El a scris epigrame cu o plăcere diabolică și cu satisfacția unei răutăți lăuntrice, care-i justificau comportamentul prin inteligență. Inteligența lui ascuțită, rafinată și subtilă, nu putea să lase fără penalizare ceea ce vedea în jurul său. El oferea bolilor pe care le diagnostica medicamentul epigramei, cu ușurință, cu bucurie, cu satisfacție. O satisfacție care devenea generală, nu rămânea niciodată închistată în el, ca un produs firesc, așteptat și apreciat. Și pentru că producătorul știa că are consumatori de gust, nu-i lăsa fără produse, căci inteligentul MANU era și un bun negustor. MANU-factura lui, MANU-scrisele lui, au devenit în epocă o industrie literară cu desfacere în presă, la radio, pe scenă. Marca fabricii impunea calitatea, iar creatorul de umor a căpătat aureola împlinirii totale ca artist comic, poet satiric, prozator umoristic, epigramist zeflemitor.

Un întreg univers comic prezent într-o artă spectaculară și într-o literatură plină de poezie și de umor.

ION MANU a fost un creator de versuri comice și de epigrame, care a crezut temeinic în utilitatea scrisului său. El, desigur, a riscat datorită umorului său abordat și din această cauză și-a pierdut mulți prieteni, dar și-a asumat acest risc, apărându-și scrisul cu vehemență, pentru că credea în necesitatea umorului, în virtuțile lui, în rolul lui de tămăduitor al unor vicii și ale societății, i-a format conștiința de misionar, luptând activ cu evenimentele nedrepte și absurde, ilogice și inumane. Sensul scrisului său nu era altceva decât o rezultată a sensului vieții însăși. Temele sale, eroii săi, nu erau decât cele și cei care-i populau intimitatea, cei cu care avea contactul muncii sau schimbul de principii privind arta, adevărul, dreptatea, cinstea, înțelepciunea.

Epigramele sale colegiale, unele pline de oarecare delicatețe literară, ireproșabile ca stil și originalitate, nu aveau în vedere atât faptul în sine, cât urmărirea efectului produs asupra celor din jur și aici și așa ar trebui să-i înțelegem auto-denumirea sa de bufon.

Un bufon al regelui-public, elementul principal pentru care el practica bufoneria. Efectul epigramelor lui – mi-au mărturisit colegii săi ION HENTER, MATEI ALEXANDRU, DEM RĂDULESCU, GH. PUIU CRISTESCU, MIȘU FOTINO și alții – era extraordinar, nu numai pentru că erau adevărate, ci pentru că erau pline de un spirit care-ți înveselea sufletul. Colegii lui aveau satisfacția pe care am avut-o noi, pe timpul lui Ceaușescu, cu bancurile politice, sau cele cu Bulă, când râdeam cu lacrimi, le popularizam mai departe, apoi le uitam. Epigramele lui s-au risipit ca puful de pădărie, ele rămânând în posteritate doar în memoria de excepție a unui auditor, pentru că nimănui nu i-a dat prin cap să le noteze – autorului nici atât – pentru conservare, mulțumindu-se cu reținerea lor efemeră.

S-au pierdut astfel o sumedenie. Dar câte perle, cuvinte de spirit, întâmplări, glume și epigrame nu s-au risipit în timp. Verva și spiritul marelui Caragiale, viața de cafenea de la Terasă, Riegler, Fialkovski, Café de la Paix, Kubler, Capșa și altele populate de cele mai ascuțite spirite românești s-au dus pe apa sâmbetei, căci nici-un stenograf, nici-un cronicar, în sensul de diac, nu a pus mâna pe condei ca să le consemneze. Imense pierderi. Amintirile scrise de unii scriitori de vârsta senectuții sunt sumare, căci, neconsemnate la timp, acestea s-au uitat.

Umorul fin, umorul de calitate, a făcut obiectul multor epigrame ale lui Ion Manu, epigrame care stau cu cinste lângă capodoperele lui CINCINAT. După cum era și firesc însă, nu toate epigramele lui se prezintă la un înalt nivel artistic și asta din două motive: ori ele au fost realizate în pripă – lucru normal, pentru că erau ocazionale –, ori lăsate să plutească în lume, lumea nu le-a menținut la exactitatea lor artistică și morală.

Din epigramele lui ION MANU, cele mai multe care s-au păstrat au fost cele care aveau iz de răutate, de batjocură, de zeflema, mai ales la adresa marelui muze: LUCIA STURZA BULANDRA. Din punctul lui de vedere se vede „plăcerea” cu care le-a scris, vorba prietenului său ION PRIBEAGU, care se referea la el, dar referirea i se potrivea lui ION MANU: „mic, și-al dracului!”.

Ion Manu se considera „un om al dracului”, o și declară fără reținere: „m-am născut în mine nu cu duhul epigramatic, ci cu duhul răutății”. Colegul său ION HENTER, mi-a povestit că MANU,

ISTORIE LITERARĂ

după ce trimitea epigramele destinatarilor – olografe cu semnătură – se interesa de efect și, aflând că unii dintre ei s-au supărat, râdea cu poftă. Râdea satisfăcut ca unul care și-a atins ținta. El nu păstra epigramele decât în ciorne, care probabil se pierdeau sau se rupeau. Cele care se puteau, eventual, păstra erau cele adresate direct „adrisantului”. Așa îmi explic cum de-a fost posibil să găsesc în arhiva de teatru a maestrului MONI GHELERTER, epigrame adresate lui de către Manu, și nu chiar atât de „ortodoxe”. Lui Moni i-au plăcut foarte mult epigramele lui ION MANU... adresate lui Baranga, lui Stancu, lui Sică și mai multor actori; epigrame consemnate aici datorită lui, căci în sejururile petrecute la Piatra-Neamț – unde Ion Coman, directorul teatrului, îl numise consilier artistic –, le recita de câte ori venea vorba. Multe epigrame, pe cele mai multe, le-am notat.

Dar ION MANU nu a fost un epigramist specializat în satirizarea colegilor, rezumat numai la acest teren extrem de necunoscut. El a fost un epigramist universal, în sensul de abordare a oricărei teme, un epigramist complex. Gama sa de abordare a fost extrem de largă, pentru că, în atacurile lui, au intrat temele politice ale vremii, temele sociale, de la sărăcie până la înavușirea prin escrocherii și furțișaguri, tema raporturilor dintre oameni, ale relațiilor dintre soți, dintre iubiți, dintre afaceriști. La drept vorbind nu i-a scăpat nici o temă neabordată, nici-un sector neatacat. Când am spus cele de mai sus m-am referit nu numai la epigramă, ci și la poezie, la orele sale vesele, la odele politice și doinele „amărăților”, la „curba de sacrificiu”, la scumpirea vieții, creșterea prețurilor, a impozitelor și a degradării societății.

În preocupările lui ION MANU intrau, de fiecare dată, anotimpurile și sărbătorile de iarnă și primăvară. Cred că numai Topîrceanu și cu el au putut cânta atât de duios și de gingaș anotimpurile.

Deghizarea, simularea, încurcătura, improvizatia, falsa dispută a unei necunoașteri, a unei mărginiri, a neputinței în fața „progresului strâmb”, constituiau procedee bazate pe ironia unui spirit vitriolant, cu efect puternic și cumplit pentru colegii alergici la umor. Dar pentru ION MANU acestea erau „lecții pentru învățarea de minte”, el considerându-se un moralist care cenzurează ironic tot ceea ce-l contrariază, lecții care în fața celorlalți produc voioșie, un umor care eliberează și descarcă emoții ori tensiunile dintr-un colectiv aflat în lucru, un amestec de real și fantezie, un limbaj plin de savoare care creează verdicte fără echivoc în epigrame dulci-acrișoare, pentru că autorul nu găsește niciodată contraindicat răsul, buna dispoziție. El satirizează, râde, își bate joc, cu candoare, cu mânie, cu sarcasm, folosind farse și șotii de bufon declarat, având conștiința împăcată pentru că ceea ce face nu trebuie să dea socoteală nimănui. Pentru că ION MANU știa că are ceea ce BERGSON numește „virtute comică”, un dat care-l făcea întotdeauna biruitor și cu care nimeni nu se punea. Scrisul, jocul, comportamentul umoristului ION MANU avea în ultimă instanță conștiința libertății de creație, de manifestare artistică, fiind convins că singura libertate a omului pe acest pământ este UMORUL.

De aceea răsul nu poate fi omorât. Râsul e veșnic, răsul e nemuritor, iar slujitorii lui, „bufonii”, la fel.

„Prietenii! Nu omorâți râsul!!”

Fără ca poezia sa să fie filozofică și nici să aibă în conținut o teorie a poeziei filozofice, lirica lui ION MANU este plină de reflecții filozofice. Exemple grăitoare stau numai micile lui filigrane, sau poemele sale sentimentale elaborate în cheie autocritică, ridiculizând nu numai situația creată, ci și persoana, dar și modul cum au fost concepute și exprimate „ORELE VESELE”, care, precum marii oratori latini QUINTUS, CICERO sau TITUS LIVIUS și-a intitulat expunerile: DESPRE... lume, despre iubire, despre minciună, despre salut, despre avuție, despre cinste și altele.

ION MANU procedează conștient (ca și – de exemplu – MOLIÈRE, care era acuzat de BOILEAU că amestecă „bufonul cu agreabilul”, adică stilurile) când folosește un stil propriu de „bufon” se hrănește din seva cotidianului social sau politic, astfel că poetul nu poate fi niciodată în contradicție cu realismul critic, care și ca acesta folosește o întreagă galerie a caracterelor comice, realizând, precum clasicii, deviza „castigat ridendo mores”.

Unghiul său din care privește viața este pur și simplu adevărul de viață și numai prin acest unghi el prinde miraculosul comic. Modalitatea artistică de expresie este ironic-satirică pentru simplul motiv că, însuși scopul creației sale are la bază folosirea efectiv a tuturor resurselor comicului ce-i stau la îndemână, urmărind o corecție.

ISTORIE LITERARĂ

Și iată cum „stilul” său a căpătat statut de originalitate și el poate fi decupabil, chiar dacă este încărcat de o plurivalență, pentru că prin ceea ce a creat ION MANU a devenit un poet satiric, iar creația sa, universul său comic artistic și liric, un efect al artei.

ION MANU se înscrie cu întreaga sa operă pe linia marilor poeți umoriști, în plus el reușind ca în afară de activitatea sa scenică – prodigioasă și extrem de remarcabilă – să aibă și alte preocupări chiar în afara celei de poet-ironist, pe aceea de dramaturg, autor de schițe satirice și de epigramist.

BUFONERIA MARELUI ARTIST

ION MANU, umorist înăscut, format la Iași și „deformat” la București, cum îi plăcea să spună, s-a declarat tot timpul vieții „bufon”. El și-a categorisit literatura scrisă și nescrisă, tipărită sau netipărită cuprinzând poezii, cuplete, scenete, proze satirice, ore vesele, piese radiofonice și mai ales multele epigrame o „bufoniadă”.

„Bufoniada, la locul și momentul ei, este adevărata filozofie a râsului”, spune marele umorist.

Umoristul ION MANU, dotat cu o inteligență de excepție, având vocația comicalului și a zeflemelei, acest om special și total neliniștit, deși „înăscut” el s-a format în timp ce și-a „făcut” opera. Deci a nu-l judeca odată cu ea, a-l separa de produsul său, ar fi pur și simplu o dublăucidere. Căci dorința lui cea mai stringentă, poate chiar sloganul vieții sale, devenit și testament urmașilor a fost: „PRIETENI! NU OMORĂȚI RÂSUL!”

Era un strigăt umanitar al artistului pus la zid de cei care nu înțeleg „râsul” și recurg de pe o poziție de forță la lichidarea lui. Era un apel la inteligența celor care dețineau puterea în stat, un apel împotriva cenzurii politice, a acțiunilor represive, a strangulării libertății de opinie, a suspendării democrației. Politica de lichidare a celor care „râd” sau provoacă „râsul” a distrus multe inteligențe, a lichidat chiar o perioadă scriitoricească de elită care ridicase spiritualitatea românească la un înalt nivel (AL. O. TEODOREANU, PETRE PANDREA, NEAGU RĂDULESCU, VIRGILIU SLĂVESCU, N. CARANDINO, VASILE MILITARU și mulți alții).

E drept că râsul a fost considerat încă din antichitate – de către forțele statale, care de fapt erau puterea în exercițiu – un mare dușman, pentru că – așa cum era și firesc – el nu putea fi decât punctul de atac satiric și ironic al opoziției. Puterea, care n-a fost niciodată capabilă să-și însușească nici cea mai mică aluzie sau nevinovată glumă la adresa ei, și-a instaurat pe deplin dictatura, iar partidul care a acaparat puterea în stat prin lichidarea celorlalte, devenind astfel totalitar, n-a funcționat decât prin legi clare împotriva „râsului”, a „glumeților”, adică împotriva acelor care îndrăzneau să-i arate lipsurile, să-i critice greșelile. Câți dintre umoriștii consacrați, sau de ocazie, n-au fost pedepsiți pe față prin sofisticate interpretări de lege sau pe ascuns cu condamnări fărădelege... Istoria consemnează zeci de cazuri și, dacă umoristul nostru a scăpat de tratamentul celor de mai sus, n-a scăpat de „interdicția” de a mai scrie și de a mai publica”. Așa se explică de ce epigramele lui ION MANU, îndreptate mascat împotriva puterii – dar și cele de altă natură – au circulat oral.

Pentru că, la drept vorbind, satira, batjocura, critica deschisă în fața lumii, cu argumentele hazului, a râsului sănătos, nu poate să încânte, nu poate fi primită cu satisfacție și cu bucurie.

Dacă înainte un prim-ministru francez, sau chiar român, se amuza copios la auzul unor butade cu referință la guvern sau chiar la persoana lui, nazismul, fascismul, comunismul sau alte dictaturi, n-au rămas datori unor „îndrăzneți”, mergând cu pedeapsa până la lichidare. Aceste pedepse constituiau râsul puterii depline, râsul unei democrații naționalist-sociale sau socialist-comuniste.

Dincolo de acest aspect major de o gravitate care n-a putut fi decât înfierată, în societate există și alte atitudini anti-democrate legate de „practica râsului”. Ați observat? Sunt oameni și instituții care n-au umor, care nu înțeleg o glumă. Desigur, e un non-sens, când știm că întreaga natură e dotată de Dumnezeu cu umor, când ea devine pentru ființa noastră – de la omul de rând până la cel realizat – un deziderat al existenței, când omul consideră râsul și ca o hrană biologică, nu numai spirituală, când însuși mersul civilizației ne învață că nu trebuie să ne batem joc de acest fenomen.

Tocmai de aceea nu trebuie „să râdem”... de râs. Tocmai de aceea ION MANU și-a rugat confranții ca, în nebulia lor instinctuală, în absurda lor principialitate, în neadmiterea existenței unui cât de cât adversar, în aberantul lor orgoliu de măreție și nemurire, să nu... „omoare râsul!”.

Alexandru LAZĂR

COLȚUL SPADASINILOR

Epigramistului Gheorghe Filiș, autorul volumului „În țepii ariciului“, prefațat de Marius Dobreanu

*Citindu-l cu luare-aminte,
Ariciul n-a prea înțepat,
A fost și blând, a fost cuminte,
Că Filiș l-a mai epilat!*

Laurian Ionică

Epigramistului Aurel Tașcă, autorul volumului „Petale de umor“, prefațat de Vasile Larco

*Nepunând întreg umorul
În corola de petale,
A venit prefațatorul
Cu-aranjările florale.*

Laurian Ionică

Epigramistului Efim Tarlapan, autorul volumului: „Râsul lupului de mare“

*Această carte, mi se pare,
Întrece chiar măsura glumii,
Căci **Râsul lupului de mare**
A și ajuns de râsul lumii.*

Vasile Larco

Autorilor Suplimentului la Foaia de tot râsu' „Jurnalul de piftii“, Târgu-Jiu

*Eu vă iubesc ca pe copii,
Căci politețea mă obligă
Dar cu **Jurnalul de piftii**
Ați pus-o iar de mămligă!*

Vasile Larco

Epigramistului Mircea Micle, autorul volumului: „În slujba reginei... Epigrama“

*Nimeni nu-ți va face vină,
Dacă reflectezi atent:
Epigrama e regină...
Când poetu-i cu talent.*

Constantin Cristian

Am terminat de citit „La un pahar de vorbă“, autor Gheorghe Niculescu

*Azi „paharul“ l-am golit,
Și vă jur, nu-mi pare rău,
Căci, în fine, am simțit
C-am băut mai mult... trăscau.*

Nichi Ursei

Epigramistului Gheorghe Filiș, autorul volumului: „În țepii ariciului“

*Țepii ce i-ai oferit
M-au împins în exegeză,
Că, de când i-am întâlnit,
Stau pe ei ca pe dormeză.*

Nichi Ursei

Epigramistului Gavril Moisa, autorul volumului: „Alergând după fluturi“

*După fluturi găfâind,
Spuse Moisa cu obidă:
Nu-i nimic, am să vă prind
Chiar în stadiul de omidă.*

George Ceaușu

Epigramistului Laurian Ionică, care mă atacă la apariția cărții mele, „În cătarea puștii“

*În carte nu te-ai regăsit
Și știi de ce? Îți spun acuș:
Pe criza asta m-am gândit
Că stric degeaba un cartuș.*

Nicolae Nicolae

Epigramistului Vlad Cernea, autorul volumului: „Cântec tăcut“

*Citind în „Cântecul tăcut“,
Cuprins de îndoieli, mi-am zis:
Că ai tăcut am priceput,
Dar nu pricep de ce l-ai scris.*

Nicolae Nicolae

Epigramistului Marian Dobreanu

*Despre Dobreanu, bard de seamă –
S-a spus un mare adevăr:
Umorul lui în epigramă
Nu-i ca la alții tras de păr.*

Nicolae Nicolae

Epigramistului Efim Tarlapan, autorul volumului „Zâmbete pentru export“

*La volumul apărut:
„Zâmbete pentru export“,
I-am găsit și un suport:
Râsul ne-a cam dispărut.*

Iulian Bostan

Epigramistului Efim Tarlapan, autorul volumului „Râsul lupului de mare“

*Chiar din prima încercare
Am ghicit ce-ai scris, amice,
„Râsul lupului de mare“
Are-n Cotroceni... complice!*

George Ceaușu

Epigramistului Romulus Filip, directorul revistei SPINUL, cu pseudonimul Sorin Radu, la lansarea cărții sale „Filipice II“

*Domn' director de la „Spin“
Scrie epigrame – atipic:
Când nu-i iese... e Sorin,
Când îi iese... e „filipic“!*

Ioan Fârte

CONCURS

**REZULTATELE
CONCURSULUI DE REPLICI
(COMENTARII) EPIGRAMATICE**
Epigrama comentată

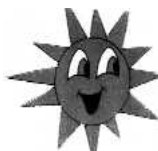
MINIJUPE

*Nu le prea găsesc un rost
Minijupelor înguste:
Căci rămân fără-adăpost
Cei ce-au avansat prin fuste.*

Teodor Maricar

Câştigătorul concursului este domnul
Nicolae Căruț cu următoarea epigramă:

*Poanta-i clară, dar îngustă,
Remarca un oarecare,
„Cum să avansezi prin fustă,
Dacă n-are?”*

Din celelalte replici primite publicăm
pe cele mai reușite:

FIȚI OPTIMIȘTI

*Cei ce-ați avansat prin fuste
Nu vă temeți; eu vă spun;
După minijupe-nguste
Adăpostu-i și mai bun!*

C. Părăian

*Este bine ca să crezi;
Constatarea lui e justă,
Dar mai iute avansezi
Cu ce are ea sub fustă.*

Mircea Micle

*Că este scurtă și îngustă
Nu e ceva nepotrivit,
Dar zona ei cea mai augustă
E și mai greu de cucerit.*

Gavril Moisa

PROMOVARE ÎN PARLAMENT

*Mulți aleși cu minți înguste
Au săltat în ierarhii,
Protejați de minifuste
...În culori portocalii.*

Gavril Neciu

APARENȚĂ ÎNȘELĂTOARE

*Avansările-s înguste?!
Nicidecum, nu-i dubios!
Chiar de urcă ei prin fuste,
Se coboară mult prea jos.*

Florina Dinescu

*Cel ce-i avansat prin fuste
(Nu contează mult croiala),
De sunt largi, de sunt înguste,
E cum este învoiala.*

Toader Buhăescu

*Ori prin „fuste”, ori prin frondă
Avansară mulți patroni,
Însă eu cunosc o blondă
Ce-a urcat... prin pantaloni.!*

Nicolae Bunduri

AUDIENȚĂ PENTRU PROMOVARE

*Am găsit, zâmbind, ca prostul,
Cum să-mi fac în viață rostul:
Intru, chiar de mă dezgustă,
La țiganca mea sub fustă.*

Ion Ruse

SEX SIMBOL

*Desigur versurile-s juste,
Când se referă la hormoni,
Mulți avansează doar prin fuste,
Când au ceva în pantaloni..*

Gheorghe Leu

*Constatările sunt juste,
Orice promovare-n post
Presupune și un cost:
Dezbrăcarea unei fuste.*

George Ceaușu

SFAT

*Dacă nu găsit-ați rostul
Minijupeii, nu-i țin parte –
Nu contează care-i costul,
Dați-o naibii la o parte!*

Nichi Ursei

REGRETE MASculINE

*Minijupele există,
Ca să regretăm cu toții,
Constatarea mult prea tristă,
Că s-au inventat chiloșii.*

Eugen Ilișiu

CRONICĂ

Întâlnire

La 1 aprilie 2011, la Craiova, a avut loc ședința aniversară a Cenaclului Epigrafiștilor Olteni, la care a fost invitată și conducerea Uniunii Epigrafiștilor din România.

Întrunirea s-a desfășurat la Clubul „Atlantys” al oamenilor de afaceri unde, în urmă cu trei ani, la 13 martie 2008, avea loc lansarea revistei „Cugetul” a cenaclului, precum și remarcabila antologie „Printre epigrafiști olteni” datorată lui Petre Gigea-Gorun.

Prezența a fost impresionantă, din cei 83 de membri fiind prezenți 55, lor adăugându-li-se un număr de zece reprezentanți ai cenaclurilor de epigramă din județele din partea de sud-vest a țării. Au luat parte, de asemenea, invitați și reprezentanți ai mass-mediei locale.

Ordinea de zi a fost bogată și interesantă: referatul despre „Tradiția epigramei în Oltenia”, susținut de prof.dr. Ion Pătrașcu, lansarea revistei *Turburele* (nr. 3) de către redactorul șef al acesteia, Nelu Vasile, expoziția de portrete satirice realizate de Lucian Bulătan, momentul evocator Amza Pellea care, în ziua de 7 aprilie a.c., ar fi împlinit 80 de ani, prezentat de Ilarion Ștefănescu, programul de muzică clasică oferit de artista lirică prof. Ilina Zamfir.

Luările de cuvânt au subliniat dezvoltarea mișcării epigramatice în zona Olteniei. Numărul epigrafiștilor a crescut constant, iar activitatea lor este tot mai bine organizată și mai bine reprezentată în spațiul național. Revistele de epigramă și umor și-au îmbunătățit conținutul și au ridicat stacheta calității: *Cugetul*, *Hohote*, *Pann'Duru*, *Bolta rece*, *Turburele*. Prezența epigramei în publicațiile din principalele orașe ale zonei a devenit remarcată de către un număr crescând de cititori. S-a înmulțit numărul volumelor de autor, al culegerilor și antologiilor ce valorifică creația contemporanilor, dar și pe cea a înaintașilor.

Au fost scoase în evidență activitatea și personalitatea președintelui cenaclului craiovean, care a reușit performanța ca, odată cu reactivarea vechii grupări, să coaguleze și organizeze resursele epigramatice locale, și nu numai, valorificând un prețios potențial și încorporând tradiția în activitatea vizând consolidarea mișcării epigramatice zonale și naționale. Pentru aceste merite s-a apreciat ca oportună cooptarea ambasadorului și scriitorului Petre Gigea-Gorun în conducerea Uniunii Epigrafiștilor din România.

Cenaclul aniversar a acordat distincții onorifice unora dintre membrii săi, altor membri, aparținând cenaclurilor de profil din zona de spiritualitate olteană, precum și domnilor George Corbu și Mihai Sălcuțan, participanți la eveniment.

VASILE MOȘNEANU – CENTENAR

Joi, 14 aprilie 2011: la locuința sa din Ploiești (str. Ion Creangă nr. 9), în ziua în care împlinea 100 de ani, a avut loc sărbătorirea epigramistului Vasile Moșneanu. Cu acest emoționant și unic prilej aniversar, confratele nostru centenar a fost înconjurat cu sentimente de prietenie și prețuire de către conducerea Uniunii Epigrafiștilor din România, reprezentată de președintele de onoare Mircea Ionescu-Quintus, președintele George Corbu și vicepreședintele Mihai Sălcuțan, precum și de epigramista Elis Râpeanu și fratele său, membri ai familiei celui omagiat. Manifestarea festivă a fost înregistrată pe peliculă de către Carmen Grigore, redactor TVR.

După rostirea discursurilor tradiționale, sărbătoritului i-a fost înmănată o *Diplomă de Excelență* din partea U.E.R. și o recompensă simbolică – pentru fiecare din anii atinși câte un euro. Cel ce a debutat la aproape 98 de ani cu volumul „*Între coasă și floretă*”, a răspuns printr-un cuvânt de o coerență și luciditate impresionantă gestului de cinstire la adresa sa.

Un secol de viață nu-i o glumă! Și deși mâinile tremurânde nu-l mai ajută la scris, dascălul de vocație nu se dezmințe și răspunde cu glas întretăiat de emoție, uimind cu înțelepciunea lui. Am selectat câteva din spusele sale, multe putând fi citate drept aforisme:

„E o zi prea importantă pentru mine, nici n-am visat-o, totuși o trăiesc. Acest lucru este posibil datorită alăturării mele la grupul epigrafiștilor. Cu multe decenii în urmă, am aflat de acest grup, cunoscut în țară, de la Ploiești. Prima vizită pe care am făcut-o a însemnat mult pentru mine. Domnul Mircea Ionescu-Quintus m-a sărutat, lucru pe care în viața mea nu l-am sperat. Cred că această apropiere a mea de epigrafiști mi-a schimbat destinul. Datorită lor am simțit efectul epigramei și asupra mea. (A răspuns, apoi, la telefon: îl felicită tocmai din Vișeu de Sus Lucian Perța). Vasile Moșneanu a urât, la rândul-i: „Să trăiți mulți ani, mai mult ca mine!” – după care a continuat:). Publicarea epigramelor constituia o problemă pentru mine. Suferisem o operație la femur, nu mă puteam deplasa, nu aveam legături cu editurile sau cu tipografiile. Totuși, eu speram. Și Dumnezeu m-a ajutat. Mentora mea, Elis Râpeanu, mi-a sărit în ajutor. Mi-a făcut selecția unor catrene, la altele am lucrat împreună pe text să le șlefuiam prozodia. Apoi am lucrat singur. Ca titlu, m-am orientat spre o epigramă care se termina așa: *Pe moș îl paște-un gând mai nou: / Mai bine beci decât cavou!* Dar era epigrama lui Elis, participase cu ea la concursul de la Chișinău. În plus, era cam lung și am rămas la cel ales de mentora mea care a zis că, scriind epigrame, am învins-o pe Doamna cu coasa: *Între coasă și floretă...*

La vârsta mea, n-a fost ușor să mă aflu în fața atâtor ochi care mă cântăreau. E mare lucru să-ți dai seama cum trebuie să te porți și ce să răspunzi. Important e și cine te ascultă.

Continuare în pag. 26

STAREA EPIGRAMEI

ANCHETA „EPIGRAMEI“

ȘTEFAN-CORNEL RODEAN

Definiția epigramei: Deoarece nu cred că opinia mea ar aduce elemente noi față de abordările anterioare, prefer să nu o exprim și să folosesc pentru celelalte capitole ale anchetei spațiul tipografic rămas.

Statutul literar al epigramei. A se vedea răspunsul la prima problemă.

Starea epigramei românești. În cei câțiva ani de când urmăresc atent ce se întâmplă în acest domeniu, am întâlnit multiple luări de poziție – scrise și orale – în care dezbateră rămănea doar la nivelul analizei mișcării epigramatice, utilizându-se cu precădere criterii cantitative și nepunându-se punctul pe „i” în chestiunea principală: starea epigramei. Altfel spus, este bine că această mișcare s-a dezvoltat, ajungând la dimensiuni de neimaginat pentru alte domenii ale creației, este benefic faptul că există un cadru organizatoric adecvat, că sunt nenumărate manifestări de gen, că s-au înmulțit epigramiștii (totuși, cam ușor se obține o asemenea calitate), că a sporit numărul revistelor și cărților de profil, dar, în opinia mea, evoluția calitativă a epigramei nu a putut „ține pasul” cu acumulările cantitative enunțate anterior.

Spre exemplu, ne mândrim cu faptul că la U.E.R. sunt afiliate aproximativ 25 de cluburi (cenacluri) dar se știe că unele dintre acestea mai ființează doar pe hârtie. Și apoi, cât de mult contribuie la creșterea calității epigramei românești chiar și cele care au, totuși, o oarecare „viață internă de organizație”? Părerea mea este că mult mai puțin decât s-ar cere și decât s-ar putea. Sau, știm că se organizează anual zeci de întâlniri ale epigramiștilor. Este greu să se facă un raport între eforturile depuse (organizatorice, financiare și de altă natură) și câștigurile reale în privința calității epigramei dar, dacă s-ar putea cuantifica totul, cred că eficiența ar fi mică. Unul din motive s-ar putea să fie și acela că, la manifestările respective, se acordă o atenție prea mare laturii „festiviste” și de divertisment în detrimentul unor activități teoretice, sau al unor schimburi de experiență organizate.

În concluzie, consider că, în analiza stării epigramei nu putem face abstracție de starea fenomenului epigramatic, în general, dar nici nu ne putem cantona doar la criteriile specifice acestuia.

Referindu-mă la starea epigramei din acest moment (prin raportare la alte perioade din evoluția sa), sunt câteva „plusuri” și „minusuri” evidente pentru mine. Bineînțeles, fac aceste aprecieri cu convingerea că ele pot fi „atacate”, dar, până la urmă, sunt doar opinii personale, conturate în urma unei experiențe (de studiu, de lectură, de creație, de participare la mișcarea epigramatică) destul de reduse ca timp. Plusurile care-mi dau convingerea că starea actuală a epigramei este bună sunt: diversificarea tehnicilor de realizare a poantelor; exploatarea tot mai ingenioasă a posibilităților oferite de bogăția polisemantică a limbii române; preocuparea pentru îmbunătățirea prozodiei (mai ales privind uniformizarea ritmului la toate cele patru versuri și eliminarea asonanțelor, probleme peste care se trecea uneori cu vederea în prima parte a secolului trecut). Ca minusuri evidențiez faptul că încă mai întâlnim, la epigramele publicate în prezent, destul de multe similitudini, teme „de conjunctură”, care se bazează pe evenimente politico-sociale și mondene de mică importanță, bancuri versificate, construcții lingvistice incorecte (sau nefirești), greșeli de ortografie.

Ce trebuie făcut pentru ca epigrama să fie cunoscută și apreciată mai bine? În primul rând ar trebui ca ea să fie mai bine „răspândită”. În acest sens cred că se mizează prea mult pe activitățile în care se recită epigrame (festivaluri, spectacole, șezători literare, întâlniri diverse), deși literatura se receptează cu deosebire prin lecturi individuale. Astfel, s-ar cuveni mai bine folosite posibilitățile oferite de unele ziare locale, care au tiraj foarte mare și pătrund în toate mediile. De asemenea se pot exploata mai bine site-urile literare de pe internet, accesate zilnic de mii și mii de vizitatori, mai ales cele care se constituie și în ateliere de creație, în adevărate cenacluri. Să nu uităm nici de posibilitatea ca unui epigramiștii, atunci când sunt invitați la evenimente literar-artistice, să ofere reviste de cenaclu și alte reviste care publică epigrame unor participanți.

Ce părere aveți despre revista „EPIGRAMA”? De la bun început afirm că o asemenea revistă este necesară, iar modul în care este gândită și realizată, corespunde, în general, nevoilor U.E.R., cenaclurilor și epigramiștilor, elementul esențial care îi dă valoare fiind capacitatea de a oferi o imagine destul de amplă despre fenomenul epigramatic actual. Apreciez de asemenea diversitatea rubricilor și calitatea celor mai multe materiale publicate. Cu privire la structura revistei, mi se pare că sunt prea multe concursuri și, în general, prea multe „ierarhizări” (referindu-mă inclusiv la rubrica „Note... critice”), iar la formă aş opta pentru o tehnoredactare puțin mai „aerisită”, cu riscul chiar de a se mări numărul de pagini. Cred, totodată, că trebuie făcut mai mult pentru ca „Erata”, prezentă în fiecare număr, să nu mai fie atât de lungă.

DEFINIȚII EPIGRAMATICE

(literele G, H, I, J, K, L)

G

Gâsca

În al vieții portofoliu
Se înscrie c-un rateu:
A salvat un Capitoliu,
Ca s-ajungă în pateu.

Laurențiu Ghiță

Găleata

Un vas de plastic care ține
Lichidele în mod normal,
Dar folosit și la scrutine:
Ca stimulent electoral.

Laurențiu Ghiță

H

Hingherul

Pe maidan, nu se dezmințe,
Pentru câini e-un trist destin:
Toți au contra lui un dinte,
Nu oricare... un canin.

Dan Norea

H

Haina

Despre ea s-a afirmat,
Poate cu destul temeii,
Că „îl face pe bărbat,
Iar pe damă... lipsa ei.

Eugen Ilișiu

I

Irinel (Columbeanu) mic de stat

Tip cu mintea-n pauză,
Valorează trei centime,
Divorțat din cauză
Că-are rău de înălțime!

Ioan Fărte

Iepurele

Amatorilor dau știre
Că e cel mai bun vânat,
Pentru-o cură de slăbire
Dacă-l iei la... alergat!

Iulian Bostan

J

Jalea

Stare pentru bătrânețe
La manifestați destui,
Care cântă-așa prin piețe
„Jelui-ne-am, n-avem cui“.

Ionel Iacob-Bencei

Jugul

Își vâra ca un bourean
Grumazu-n el când ia femeia
Și poate tocmai de aceea
Îi pune coarne, an de an.

Eugen Ilișiu

K

Kilogramul

E măsura hărăzită
Ca să-ți lase gust amar:
Ori se pune-n celulită,
Ori se pune la cântar.

Ion Rășinaru

Kilometrul (de autostradă)

Relativ, cum în prelegeri
Timpul este demonstrat:
Se dilată la alegeri,
Se contractă la mandat.

Ion Rășinaru

L

Lis Viorel și Oana

Un cuplu tandru și sensibil
Ce ne arată, an de an,
Că nu poți fi așa penibil,
De nu apari și pe ecran.

Ioan Fărte

Lacrima

Picătură oculară,
Câteodată mai fierbinte,
Folosită bunăoară
Pentru post... de președinte.

Ioan Fărcaș

CONCURS

TOP EPIGRAMA

La concursul dintre cluburi, etapa a II-a, 2011, au participat 23 cluburi, obținând următoarele rezultate:

Cenaclul de satiră și umor „Ridendo“

Timișoara (CSURT) – 9 puncte

Guinness Book

E un Top cu niște norme
Ce-ți vor stabili un loc:
Riscă azi să se transforme
În nefastul... GUINNESS... BOC!

Ionel Iacob-Bencei

Clubul umoriștilor „Verva“ – Galați

(CUVG) – 9 puncte

Unui carierist

Cum nu-i lipsește nici un viciu,
Urcă pe *scara de serviciu*
Și a ajuns, arareori,
În capul *scării de valori*.

Ion Moraru

Cenaclul umoriștilor „Valentin Silvestru“,

Vaslui (CUSV) – 9 puncte

Vecinul și pensia diminuată

Am înțeles, din ce mi-a spus,
Că trece prin momente grele,
Când am aflat că i-au redus
Vreo zece pensii de-ale mele!

Ioan Toderașcu

Academia liberă „Păstorel“ Iași

(ALPI) – 8 puncte

Dragostea nu moare

În cimitirul din apropiere,
Pășea încet, cernită, pe alei:
Cu soțu-a fost la ultima vedere,
Dar și la prima cu amantul ei.

Vasile Larco

Cenaclul „Apoziția“ – München

(CAM) – 8 puncte

Gânduri negre

Când mă gândesc că am să mor,
De viață mi se face dor,
Dar când gândesc cum am trăit,
Gândesc la moarte... fericit.

Florea Ștefănescu

Clubul umoriștilor „Nicolaus Olahus“

Sibiu (CUOS) – 8 puncte

La un accident

Sirene, mare tevatură,
Poliție, descarcerare
Și foarte multă-alergătură...
Să se găsească-o lumânare.

Ștefan-Cornel Rodean

Clubul epigramaștilor „Spinul“,

Baia Mare (CESB) – 8 puncte

Mass Media

Dă zilnic câte-o știre clară:
S-au spânzurat doi derbedei!
Dar nu-i niciunul dintre ei
Ce-au dus de răpă-o țară!

Ioan Șiman

Clubul umoriștilor al Casei de cultură

Buzău (CUCB) – 8 puncte

Spovedania unui român

L-aș preamări pe președinte –
N-aș ține cont că e tiran –
I-aș duce flori, colaci, plăcinte,
De nu mi-ar fi contemporan.

Mihai Sălcuțan

Cenaclul de epigramă „APOSTROF“,

Caransebeș (CEAC) – 8 puncte

În jurul unui brand național

Am vrea un *brand* autonom...
Original și cât mai viu –
Mai nimerit ar fi un pom...
Că-n el ne-aflăm de când mă știu.

Nicolae Nicolae

Clubul epigramaștilor brașoveni – Brașov

(CEB) – 8 puncte

Cerere la Casa de pensii

Solicite la pensionare,
Acum, când m-am lăsat de toate,
Un împrumut de-nmormântare...
Pe care-am să-l achit în rate,

Nicolae Bunduri

Clubul umoriștilor „Ion Ionescu Quintus“,

Ploiești (CUQP) – 8 puncte

Atenție la primărie

Cu acte puse cap la cap,
Ca să obții o aprobare,
Te duci cu jalba în proțap
Și... pleci cu coada-ntre picioare.

Virgil Petcu

CONCURS

**Clubul epigrafiștilor „Cincinat Pavelescu”,
București (CEPB) – 8 puncte**

La trecerea la ora de vară

Pensionarii noi din bloc
Închină un pahar de vin,
Că va avea Guvernul Boc
De-acum o oră mai puțin.

Laurențiu Ghiță

Clubul umoristic „Hohote” – Tg. Jiu

(CUHJ) – 8 puncte

Contradicții

În epoca postdecembristă
Îmi stă pe suflet plânsul mumii:
De ce e lumea așa tristă,
Când pensia-i de râsul lumii.

Marian Dobreanu

**Clubul umoriștilor constănțeni „Prăvălia
cu umor”, (CUC) – 8 puncte**

Familistul

O lungă vreme el a tins
– Și iată că a fost să fie –
S-ajungă „familist convins”:
(Convins... cu forța de soție.)

Ionuț-Daniel Tucă

Clubul epigrafiștilor olteni

Tendințe Craiova (CEO) – 8 puncte

Cei cu mulți bani în portmoneu
Driblează legea din condei –
Puțini mai cred în Dumnezeu,
Mai toți în euro sau lei.

Marius Coge

Asociația Epigrafiștilor din Moldova

Chișinău (AEM) – 8 puncte

Potentaților vremii

De vreți s-aveți copii cinstiți,
Vegheați-le cu grijă pașii
Și-apoi furați ce mai găsiți,
Să n-aibă ce fura urmașii.

Gheorghe Bălici

Clubul umoriștilor tulceni „HAZ”

Tulcea (CUTH) – 8 puncte

File de legendă

Zidirea sub semețele cupole
A prea frumoasei Ana lui Manole
Mă face să lansez un fel de zvon:
Să știi că Ana lui era... beton.

Mihai Moleșag

Clubul umoriștilor vâlceni, Râmnicu-Vâlcea

(CUV) – 7 puncte

Familia mea

Că încă stăm în România,
Vă jur că nu îmi e necaz,
Că-s umorist și am tăria
Să fac de soarta noastră haz!

Nichi Ursei

**Clubul umoriștilor „Ștefan Tropcea” Brăila
(CSTB) – 7 puncte**

Unei impetuoase

Felul tău simandicos
Mă ațâță, mă-ntărătă:
În zadar te-mbraci frumos,
Dacă te-ai născut urâtă!

Alexandru Hanganu

**Clubul umoriștilor „Pașaport de oltean”
– Slatina (CUS) – 7 puncte**

Epitaf unei doamne

Zace-aici o doamnă care
Fost-a milostivă tare...
Domnilor, ce i-au cerut,
Ea le-a dat cam tot ce-au vrut!

Nicolae Topor

Clubul „Ag pe rime” – Pitești

(CAP) – 7 puncte

Toleranță

Și pe câte-un șef inept
Oarecum l-am respectat,
Că și de la proști, ce-i drept,
Am avut de învățat.

Nicolae Petrescu

**Clubul epigrafiștilor clujeni „Satiricon” –
(CECSC) – 7 puncte**

Faptele vorbesc

Motorul crizei românești
Condus de Băse și de Boc,
Chiar de-l împingem, stă pe loc,
Dar claxonează de-asurzești.

Eugen Albu

Clubul „Frunză de arțar” – Toronto

Canada (CFAT) – 7 puncte

Paradox românesc

Nu știu dacă mai găsim,
Cu-o „dietă” românească,
Vreun popor ce vrea „regim”,
Care să îl mai slăbească.

Valeriu Cercel

**Clasamentul după două etape
este următorul:**

CSURT, CESB, CEPB, CUHJ, CUVG, – câte
17 puncte; ALPI, CEAC, CEB, CUQP, CUC,
CEO, CUSV, AEM, CUTH – câte 16 puncte;
CUV, CAM, CUOS, CAP, CECSC, CUCB,
CFAT, – câte 15 puncte; CSTB, CUS – câte 14
puncte.

CĂRȚI DE EPIGRAMĂ

– NOTE... CRITICE –

- ★★☆ **Dan Căpruciu:** *Sonetele sonete*, sonete epigramatice, epigrame. Editura PAX AURA MUNDI, Galați, 2011. Nicolae-Paul Mihail: Sonete cu aromă de epigramă. „Spiritul epigramatic și tentația nonconformismului” – autorul. Carte mixtă, partea de epigramă conține 350 catrene.
- ★★☆ **Eugen Pop:** *Pseudo-minifabule* Editura Pro Vita, Cluj-Napoca, 2011. Cartea conține 200 catrene.
- ★★☆ **Concursul Național de Epigramă „Mircea Trifu”** *O, tempora! O, mores!*, culegere alcătuită de dr. Elis Râpeanu. „În apărarea epigramei” – Elis Râpeanu. Carte mixtă, partea de epigramă conține 35 epigramași cu peste 120 epigrame și Restituție Mircea Trifu cu peste 80 catrene.
- ★★ **Corneliu Zeana:** *Umoristice*, epigrame. Editare EDO, București, 2011. Prefață: George CORBU. Cartea conține peste 200 catrene.
- ★☆☆ **Romulus Filip:** *Filipice II*, epigrame. Editura: Biblioteca județeană „Petre Dulfu”, Baia-Mare, 2011. Prefață: prof. Raluca Mărginuș. Cartea conține peste 250 catrene.
- ★☆☆ **Ionel Jecu:** *Cactus, cu țepii la purtător*, epigrame, rondeluri, versuri umoristice. Editura PAX AURA MUNDI, Galați, 2011. Carte mixtă, partea de epigramă conține 200 catrene.
- ★☆☆ **Ioan V. Maftei-Buhăiești:** *Surăsul epigramei*. Editura Rocad Center, Iași, 2011. Mihai Batog-Bujeniță: Umor în formule exacte. Cartea conține peste 250 catrene.
- ★☆☆ **Silvia Vialis:** *Oglindiri*. Editura Eubeea, Timișoara, 2011. Ioan Viorel Boldurean: Oglindiri de cuget. Carte mixtă, partea de epigramă conține 150 catrene.
- ★☆☆ **Valentin Vișinescu:** *Epigrame*. Editura: Casa cărții de știință, Cluj-Napoca, 2011. Cuvânt de început: Ion Bindea. Predoslovie: autorul. Carte mixtă, partea de epigramă conține 180 catrene.

Urmare din pag. 21

Eu am fost ghidat de un dicton: *Mâna este unealta minții*. Secretul vârstei la care am ajuns este că n-am fost afemeiat și niciodată n-am mâncat prea mult. Am mai găsit un dicton pe care l-am respectat cu strictețe și sfîntenie: *Lectura este antidotul optim pentru îmbătrânirea creierului*.

Admirabilul intelectual și epigramist Vasile Moșneanu a recitat din epigramele proprii, dar și din cele ale confracților săi, dovedind că memoria nu l-a trădat.

Întâlnirea cu venerabilul confrate ne-a umplut sufletele de lumină, fiind un eveniment unic în breasla noastră, și printre puținele de acest fel din literatura română. Ne-a insuflat speranța și îndemnul ca, nu peste mulți ani, să acordăm cinstire și altor confracți, adevărați patriarhi ai epigramei românești.

Scurt și cuprinzător

Indiscreție

*La Roma totu-i ca-n povești
Și pline-s fetele de grații,
Dar nu e chip și te ferești
La Vatican de Papa Ratzî.*

Stefan Cazimir

La mulți ani, lui George Petrone, cu
prilejul împlinirii frumoasei vârste
de 75 de ani

*La vârsta de reper avută,
Doresc, pe lângă-a mea urare,
Să-ți dea Cereasca guvernare
Cei douăzeci și cinci la sută...*

Julian Bostan

PREMII U.E.R.

UNIUNEA EPIGRAMIȘTILOR DIN ROMÂNIA
(U.E.R.)

București / Buzău 13 mai 2011

COMUNICAT

În baza Circularii Nr. 83 din 1 ianuarie 2008 și luând în considerare criteriile stabilite, Examinând rapoartele de activitate ale cenaclurilor de profil, propunerile acestora de premiere, clasamentele întocmite de revista „Epigrama” și aportul personal semnificativ în afirmarea epigramei în literatura română contemporană, precum și în activitatea Uniunii Epigramaștilor din România,

Au fost decernate următoarele distincții pentru anul 2010:

TITLUL de Epigramist al Anului 2010: Nelu Ionescu-Quintus, din Ploiești

PREMIUL Opera omnia: Marian Popescu, din Cluj-Napoca

PREMIUL Special al Președintelui Uniunii Epigramaștilor din România: Ion Diviza, din Republica Moldova (Premiul este acordat și sponsorizat în nume propriu de către domnul George Corbu)

PREMIUL pentru Activitate managerială de cenaclu: Nichi Ursei, din Râmnicu Vâlcea

PREMIUL pentru Un autor de epigrame din afara țării: Sorin Olariu, din Statele Unite ale Americii (Premiul este cedat de câștigătorul din anul 2009, Florea Ștefănescu München, Germania)

PREMIUL pentru Revistele umoristice de cenaclu: „AG pe rime”, din Pitești

PREMIUL pentru Volum de debut: Gheorghe Filiș din Târgu-Jiu, pentru cartea „În țepii ariciului” (Editura MĂIASTRA). Premiul este acordat și sponsorizat în nume propriu de către domnul Mihai Sălcuțan)

PREMIUL pentru Cel mai valoros debut: Petru-Ioan Gârda, din Cluj-Napoca

PREMIUL pentru Culegeri / Antologii s-a acordat *ex aequo* următorilor:

a) Grigore Marian Dobreanu, pentru volumul „Când pleca odată, la război, un om. Dicționar selectiv de militari epigramaști și... epigramaști militari” (Târgu-Jiu, Editura MĂIASTRA) și

b) Ion Moraru și Vasile Plăcintă, pentru volumul colectiv „O antologie a literaturii gălățene contemporane. Vol. IV: Umor” (Cluj-Napoca, Editura Casa Cărții de Știință)

PREMIUL pentru Volume aniversare / comemorative s-a acordat *ex aequo* următorilor.

a) Ștefan-Cornel Rodean, Nicolae Munteanu și Nicolae Mihu, pentru volumul „Cenaclul NICOLAUS OLAHUS la 35 de ani” (Sibiu, Editura „Adalex”) și

b) Volumul selectiv „35 de ani sub semnul Maestrului” (Iași, Editura ARS LONGA, Academia Liberă „Păstorel” – Iași)

PREMIUL pentru Participare statornică și performanță la concursurile și activitățile Uniunii Epigramaștilor din România: Florina Dinescu, din Ploiești

PREMIUL pentru Devotament în organizarea și susținerea mișcării epigramatice: prof. univ. dr. Ștefan Cazimir, din București

PREMIUL pentru Distincții obținute cu prilejul festivalurilor naționale de epigramă: Eugen Albu, din Cluj-Napoca, vicepreședintele Cenaclului epigramaștilor „Satiricon”

PREMIUL pentru Longevitate artistică s-a acordat *ex aequo* următorilor:

a) Mircea Ionescu-Quintus, președintele de onoare al Uniunii Epigramaștilor din România și

b) Prof. univ. dr. Gabriel Țepelea, membru de onoare al Academiei Române.

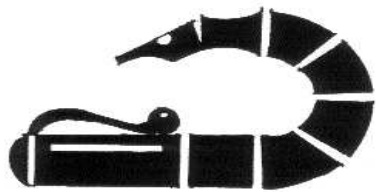
Conform regulamentului, cei distinși cu premii ale Uniunii Epigramaștilor din România nu pot primi un nou premiu, chiar diferit de cel anterior, doi ani consecutiv.

Premiile sunt constituite din cotizațiile de membru al Uniunii Epigramaștilor din România, cu excepțiile precizate mai sus, și din sponsorizări.

Premiile au fost înmânare de președintele Uniunii Epigramaștilor din România, respectiv vicepreședintele acestuia, în cadrul solemn, cu prilejul celei de a XII-a ediții a Festivalului Național de Epigramă „Cât e Buzăul de mare”, desfășurate la Buzău, în zilele de 13–15 mai 2011.

Cuantumul premiilor se află pe statul de plată aferent Procesului verbal încheiat cu acest prilej. **Președintele Uniunii Epigramaștilor din România, Vicepreședintele Uniunii Epigramaștilor din România,**

George CORBU**Mihai Sălcuțan**

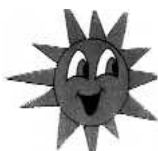
DAN TEODOR DĂNILĂ

N. 1953

SUBINGINER, CORBEASCA (BACĂU)

Aleșilor noștri

*Rotunjiți în burți și-n gușă,
Puși mereu pe îngrășat,
Nu încap pe nici o ușă,
Doar pe cea de la Senat.*

Epigrama culinară

*Epigrama-i prăjitura
„Dulce“ ca un sfichi de bici,
Căreia îi faci glazura
Din esență de urzici.*

Alpinistul precaut

*Așa precum ați bănuț
Să urc pe „Babe“ nu am boală,
C-aș fi pe urmă-nvinuit
De hărțuire sexuală.*

La „PET SHOP“

*Animal de companie?
Am mai multe și le-ador;
Un canar în colivie
Și „sticleți“ la purtător!*

Filosofică

*Eu cred că știți destul de bine
Că ce ne apără mereu,
Nu-i lipsa noastră de rușine,
Ci... excedentul de tupeu!*

Bahică

*Când în vin, prinzând momentul,
Ai turnat prea multă apă,
Și-a dat seama și clientul,
Că nu bea, ci se... adapă.*

DEBUTURI... DEBUTURI... DEBUTURI...

GAVRIL NECIU

N. 1946

CONSILIER JURIDIC
(CLUJ-NAPOCA)

Involuție

*Azi vedem că-n România
Cum merg lucrurile-n „trend“
Nu-i mirare că prostia
Tinde chiar s-ajungă „brand“.*

Pastorul Tökes Lazlo

*Capul autonomiei
Secuiești, vestitul pastor,
Roade-n talpa României
Mai ceva decât un castor!.*

Fotbalistul Adrian Mutu

*Sfaturi a primit cu carul
Pentru a-și spăla trecutul
Numai că mereu decarul
A făcut pe... surdo (Mutu)!*

* * *

*De ani buni în România
Cum Guvernul nostru drege,
Toți vedem că și Mafia
A ajuns la rang de lege.*

Optimismul eronat al puterii

*Chiar neguvernată bine
Și adusă la răscruci,
Spun că țara-i la-nălțime
...Findcă-au pus-o... pe butuci.*

Răsplată pentru UDMR

*Tot lipiți de guvernare
Susținând că-s de cuvânt,
Cer acum recompensare
Doar o limbă... de pământ.*

Anecdote epigramatice

Păstorel Teodoreanu, pistolar violent

Povestea noastră ajunge la inegalabilul Păstorel Teodoreanu, care, înarmat cu un pistol pe care îl agita nervos, a intrat într-o dimineață în redacția unei publicații. Pentru că-și permisesese să facă aluzii răutăcioase legate de pasiunea epigramistului de a trage la măsea, Păstorel i-a aplicat câteva palme scriitorului Ion Călugăru. Literatul a chemat poliția, dar pistolarul a fugit ca din pușcă. Până seara, fugarul a reușit să scrie chiar și o mini-epigramă pe această temă: „Călugărul din vechiul schit / A fost măgar și l-am plesnit...”

Macedonski, luat la pumni

Când s-a aflat că Eminescu a fost internat la balamuc, întreaga suflare românească a rămas consternată. Numai Alexandru Macedonski a jubilat și a scris următoarea epigramă: „Un ins... pretins poet, acum / S-a dus pe cel mai jalnic drum / L-aș plânge dacă-n balamuc / Destinul său n-ar fi mai bun, / Căci până ieri a fost năuc / Și nu e azi decât nebun.” Epigrama a stârnit un val de ură împotriva autorului, care a pățimit cu vârf și îndesat de pe urma neinspiratei acțiuni. Astfel, într-o bună dimineață de noiembrie, Macedonski, aflat într-un local unde își savura liniștit cafeaua, s-a trezit pe cap cu doi amici burghezi cheflii. Unul dintre ei l-a zărit pe Macedonski și s-a postat în fața mesei sale. „Tu ești, mă, mișelul care l-a înjurat pe marele nostru poet, Mihai Eminescu?” Macedonski s-a ridicat țepăn și l-a plesnit peste bot pe moșic. Imediat cei doi admiratori ai poetului național au tăbărit pe autorul „Rondelului rozelor ce mor” și l-au luat la pumni. Din fericire, Macedonski a supraviețuit acestui atac mârșav.

Din revista „Q Magazine” Nr. 96, 13 XII 2010 – 26 XII 2010, p. 45.

Genealogie originală

Magistratul, istoricul și genealogistul OCTAV GEORGE LECCA, fratele poetului și dramaturgului HARALAMB GEORGE LECCA, publică, în anul 1899, o valoroasă lucrare de genealogie „FAMILII BOIEREȘTI ROMÂNE”, unde găsim date extrem de interesante despre cele mai ilustre familii boierești din Țara Românească și Moldova, între care desigur și familia LECCA. Tatăl lor era căpitanul din cavalerie GEORGE LECCA, care comandase șarja de la Vodi, din 1877, prima șarjă a cavaleriei române din epoca modernă, iar bunicul nu era altul decât pictorul craiovean CONSTANTIN LECCA, căruia Oltenia îi datorează și apariția primului periodic MOZAICUL (1838).

Decis să găsească pentru familia sa o descendență ilustră și negăsind-o în arhivele din țară, Octav G. Lecca pleacă la Roma, caută, răscolește și, în final, găsește un anume PORCIUS LECCA, care figura ca senator roman. Bucuros, revine în țară cu cele descoperite, pe care le include fără ezitare în amintita lucrare, din care reieșea cu claritate noblețea familiei LECCA, pe care nimeni nu o mai putea pune la îndoială. Colegul său de magistratură, CINCINAT PAVELESCU, salută cu bucurie apariția acestei cărți, dar nu ezită să-i adreseze și un spumos catren, pe care pentru frumusețea și aciditatea lui îl redăm mai jos: În cartea ta de boierie / Învenți noblețe orișicui / Dar cum că tu te tragi din PORCIUS / N-aveai nevoie s-o mai spui.

Transmisă de domnul Dumitru Botar

CARUSELUL CU EPIGRAME

IN MEMORIAM

**RUGĂCIUNEA UNUI MEMBRU AL
FONDULUI LITERAR LA PRIMIREA
ÎN UNIUNEA SCRITORILOR**

*Fă cu mine o minune,
Doamne, și-mplinește-mi visul:
Fă să intru-n Uniune
Și-o termin pe veci cu scrisul!*

Ion Larian Postolache (1916–1997)

UNUI POET HERMETIC

*Închisă e cu lacăte o mie,
Cum n-a mai fost această poezie!
Dar care e al lacătelor rol?
Să nu se vadă că-năuntru-i gol!*

Ion Potopin (1916–1996)

EPITAFUL UNUI MIC FUNCȚIONAR

*O viață-a tras ca un hamal,
Ca din măgar s-ajungă cal...
Și visul i s-a-nfăptuit,
Că cine-a vrut l-a călărit...*

Constantin Sachelaride (1926–2000)

SUPERSTIȚIOSUL

*Cu Dacia în plin elan
Pe drumul lung de-asfalt, ce-i drept
Ți-a pus o cruce talisman...
Dar l-au adus cu ea pe piept.*

Naum Smarandache (1926–2007)

UNEI FETE

*Tu și casa fără poartă
(De la capul străzii scurte),
Ați avut o crudă soartă:
Nimeni nu v-a făcut curte!*

Marin Sorescu (1936–1996)

EPITAF AMICULUI A.G.

*El a fost poet bucolic
Și-a murit în mai,
Iar pe groapa lui, simbolic,
A crescut un scai.*

Costică Tenie (1916–1976)

PALAVRAGIUL

*Ins ce-alege un subiect,
Și-l dezbate cu-nfocare,
Închizând un cerc perfect,
Chiar la punctul de plecare..*

Sin Arion (1924–1981)

LUI ALFRED NOBEL

*Lui A. Nobel, celui care,
Dinamitei i-a prins șpilul,
Mulți i-aprind o lumânare,
Însă și mai mulți fitilul.*

George Caranfil (1913–1996)

BRADUL

*Heliotropica dorință
De-a fi mai sus, de-a fi mai mare,
L-a confirmat, într-o privință,
Când l-au ales niște topoare.*

Ilie Ciobescu (1913–1991)

ÎNDOIELI

*Iubito, dacă nu mă-nșel,
Când eu mă aflu lângă tine,
Îți bate inima la fel...
Dar numai tu știi pentru cine.*

Vasile Coban (1905–1996)

UNUI MEDIC

*Întotdeauna la salut
Observ un lucru curios,
Că el răspunde, precaut:
„Noroc!“ nu... „Să fii sănătos!“*

Victor Feru (1935–1996)

FEMEIA GURALIVĂ

*Tabloul ei când l-a expus,
Atât de bine reprodus,
Au exclamat cu toți, firește:
– Grozav portret, parcă vorbește!*

Victor Hâlmău (1907–1991)

CARUSELUL CU EPIGRAME

**LA TEATRUL DE OPERETĂ SE JOACĂ
SPECTACOLUL: „CASA CU TREI FETE“**

*Să mă-nsor, merg după masă
Să văd Casa cu trei fete,
Sper să am noroc la casă
Și să mai găsesc bilete.*

Stelian Ionescu-Angel (1912–1971)

UNUI ARTIST

*De-ntrece uneori măsura,
Cine-l acuză e nedrept:
Îl arde focul sacru-n piept
Și-l stinge doar cu băutura.*

Florin Iordăchescu (1899–1976)

AMICIȚIE

*Cu dânsul, mai presus de toate,
Trăiesc, ce-i drept, în bună pace,
Eu pâine-i dau pe saturate,
El stă de-o parte și mi-o coace.*

Dimitrie Jega (1912–1986)

„ÎNCHIS“

*Ferecat stă magazinul
Cu lăcate încuiate,
Imitând perfect destinul
Șefului de unitate.*

Traian Marcu (1907–1986)

ARGUMENT

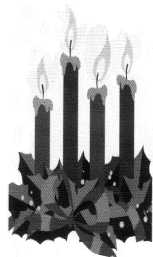
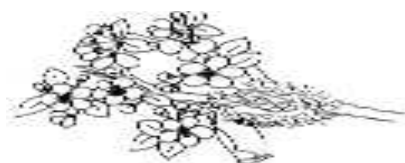
*Eu nu mă cert cu soața niciodată,
(Oricât ar fi de mare supărarea),
Căci totdeauna, ca și prima dată,
E foarte scumpă... împăcarea..*

Nicolae Moisiu (1913–2001)

CHELIE ȘI DESTIN

*Regret nu moda c-ar fi rea –,
Mă rog, chelia se mai poartă –
Ci părul care-mi ascundea
Câte-un cucui făcut de soartă.*

Dumitru Munteanu (1927–1996)

IN MEMORIAM**REGRETUL UNEI CONSTATĂRI**

*Nainte de-a te mărita
Deschide ochii, draga mea,
Dar, după ce ești măritată
Închide ochii câteodată.*

Ion I. Mioc (1919–1996)

CATEGORII

*Deși nutresc aceleași țeluri,
Actorii sunt de două feluri:
Mâncați din ochi, de spectatori,
Mâncați din vorbe, de actori.*

Iarodara Nigrim (1924–2001)

SEXUL FRUMOS

*Așteaptă an de an cu dor
Bărbatul visurilor lor
Cu o răbdare infinită...
Și așteptându-l... se mărită.*

Titu Olteanu (1925–2001)

COSMONAUȚILOR

*Mai luați pe loc repaos!
Temerari și plin de-avânt...
Ce mai căutați în haos,
Când e haos pe pământ?*

Aurelian Păunescu (1894–1986)

UNUI GHINIONIST ÎN AFACERI

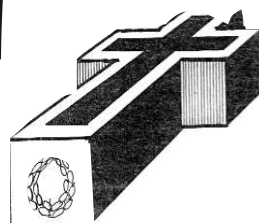
*Cu eșec după eșec
Soața zice că-i berbec,
Da-n final, întoarce foaia,
Afirmând că-i prost ca oaia.*

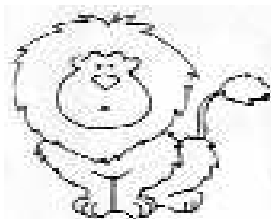
Constantin Popescu-Făget (1927–2006)

PE PLAJĂ LA NUDISTE

*Ele ies din apă ude,
Deși se prăjesc la soare,
Pentru ce s-or prăji oare,
Când sunt mult mai bune crude?*

Dimitrie Radu (1920–2011)

GHEORGHE LEU

POANTĂ SCURTĂ

Știe toată lumea că există: *Arta medicinei* (scrisă de Galien), *Arta teoremei* (scrisă de I. Barbu), *Arta memoriei* (la masoni), *Arta conversației* (nu doar la doamna Vulpescu), *Arta culinară*, *Arta plastică* etc. Ei bine, în acest etc. eu plasez și ARTA POANTEI.

De ani de zile se pretinde că orice catren este o epigramă, iar orice epigramă trebuie să fie scrisă doar sub forma catrenului!

Un principiu cam rigid care tinde să devină o dogmă. Dar nici titlul revistei noastre nu obligă la dimensiunea catrenului!

După ce am citit mii de epigrame, am observat că cel mult un sfert din ele se pot încadra în definiția lui A. Decourcelle că „epigrama este un catren cu trei versuri de prisos“, care accentuează astfel rolul poantei. (În romanul „Egoistul“ G. Meredith scrie, când își prezintă eroina principală „o ștrengăriță de porțelan“, că aceasta e o epigramă! Așa o fi privită epigrama în literatura engleză? adică o caracterizare cât de cât spirituală a unui personaj?

Eu afirm aici că există: catrene umoristice / satirice / aforistice, catrene epigramatice (cele care au nevoie de o victimă sau de un titlu de carte) și catrene cu poantă (poanta poate să apară și la celelalte catrene, dar fără a fi obligatorie).

Dacă ne-am lua după etimologia cuvântului ar însemna că și toate versurile din „Baladele singaporene“ de T. George pot fi privite ca epigrame, pentru că au o dedicație precisă. Exemplu: „Balada spondilitei universale“ sau „Balada domestică“ dedicate lui Nicolae Mihail (O fi vorba de Nicomah?). Modalitatea de a obține poanta e diferită și foarte variată. În acest text mă voi referi doar la poanta scurtă, care mi se pare că dă o greutate specifică unui catren, nu-i alterează cursivitatea, ci îl potențează prin șocul final foarte concis, fiind deci o reducere deliberată spre esență. Un catren cu versul patru scurt nu este schilod, ci așa cum trebuie să fie pentru ideea exprimată. Adăugarea de cuvinte pentru a egaliza numărul de silabe cu versul pereche (cu care rimează) ar dilua poanta, ar fi o diminuare a resurselor acide ale finalului. Nu fac un elogiu al poantei scurte, ci semnalez un mod important de a încheia cu bine un catren. E greu de analizat mecanismul prin care se obține poanta. Dar există un număr limitat de oameni care-i știu secretul. Adică acel secret pe care eu îl numesc ARTA POANTEI!

CARAGIALE CĂTRE URMAȘI

„Călcând pe urma mea,
Fiți circumspecți cum mergeți,
Fiindcă s-ar putea
S-o ștergeți!“

Nelu Quintus

GELOZIE

S-a amărât în fel și chip,
Că prea scumpa lui blondină
A fost văzută cu-un alt tip...
...de limuzină!

E. Pop

ESEURI

SURPRIZĂ

*A leșinat un controlor
În troleibuzul desuet,
A dat peste un călător
Ce-avea bilet!*

I. Pop

VIZITA COLEGIILOR

*Scoți vișinată, vor și vin
Și țuică-ar bea, câte-o cinzeacă,
Cer unii bere, alții vin...
Și nu mai pleacă.*

G. Petrone

LOGICĂ

*Am citit despre fumat,
Am să-l las că s-a scumpit
Și desigur m-am lăsat...
De citit!*

V. Plăcintă

LA VÂRSTA A TREIA

*Are bani și limuzină
Vilă mare cu grădină,
Dar ce și-ar dori mai tare...
Nu mai are!*

N. Munteanu

MĂRȚIȘOR SOACREI

*Am fost atent cu ea mereu
Cu zeci și zeci de mărțișoare,
Dar azi i-l prind de gât chiar eu...
Și-l strâng mai tare!*

Stelian Ionescu

VIITORUL ȚĂRII

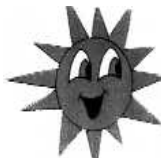
*Pentru țară silitorul,
Ce-i la școală premiant,
Reprezintă viitorul...
Emigrant!*

C. Rodean

CONSENS

*Vă spun, din câte am aflat,
C-avură un divorț model:
Ea cunoscă un alt bărbat
...Și el... la fel!*

Florina Dinescu

MEMORIE

*Acuma că la pensie-am trecut,
Mă simt cu mult mai ușurat,
Deci nu regret păcate din trecut...
Că le-am uitat!*

G. Leu

VIS DE ȘOMER

*Șeful care m-a restructurat
Tot mereu în vis mi se perindă
Și-mi apare și el suspendat...
De-o grindă.*

M.C. Dinescu

SOMN

*Prieten vechi și permanent
Ce nu bârfește, nu înjură,
Dar dacă nu ești vigilent...
Te fură!*

Stelian Ionescu

ÎN SECOLUL VITEZEI

*De la Londra-n Singapore
Faci opt ore.
Din Berceni și până-n Tei
Numai trei!*

Ilie Ciobescu

CERTITUDINE

*De-acum adio bănuielei,
Chiar ea i-a spus instantaneu:
„Bărbate drag, și tu te-nșeli...
Și eu!”*

N. Petrescu

PEISAJ

*Noapte, stele, lună plină,
Doi îndrăgostiți în barcă,
Valurile se înclină?
Parcă!*

N. Quintus

GENEZA FECIORIEI

*Fecioara, Venus ori Minervă,
A fost de Domnul concepută
Ca o cutie de conservă
Nedesfăcută...*

D. Căpruciu

ANIVERSĂRI

În anul 2011
se împlinesc de la
nașterea lor...

Scumpa mea

*Banii ce mi-i cheltuiește,
Cât de mulți, nici nu mai știe,
Dar întruna mi-amintește
Cât de scumpă-mi este mie.*

MIRCEA TĂNASE – 50 ANI

Încălcarea legii lui Arhimede

*Am intrat la o etapă
Care are legi ciudate:
Nici chiar cei băgați la apă
Nu mai pierd în greutate.*

VASILE TUDOREL JIPA – 55 ANI

Epitaful unei femei

*Colegele se-adună lângă
Sicriul tău îndoliat,
Măcar acumă să te plângă,
Că toată viața te-au „cântat“*

ION MORARU – 60 ANI

Proști, dar șmecheri

*Toți aleșii sunt de soi.
Ce păcat că-n cap sunt goi!
După numai patru ani
Îi poți îmbrăca în bani.*

AURELIA VELEA – 60 ANI

Populară

*– România, plai cu flori,
Unde sunt ai tăi feciori?
– Taci, mânca-ți-aș, nu mai zi,
Că aude Sarkozy!*

ALECU NICUȘOR – 60 ANI

Căsătoria oarbă

*Ce orb am fost, așa se pare,
Dar să vă spun cum s-a-ntâmpat:
C-un ochi eram la-nsurătoare,
Cu celălalt... la ce-am lăsat.*

MIHAI HAIVAS – 70 ANI

Sfârșitul tranziției

*Pe celălalt târâm s-a dus...
Tristețe multă, jale mare
Și rugi fierbinți la Cel de Sus:
– Ferește-ne de re-ncarnare!*

PETRU BRUMĂ – 70 ANI

Inconștiență

*Beția l-a desfigurat
Și viața i-a făcut-o grea!
Din gură dinții i-au picat
Și tot mai trăge la măsea!*

PETRU MILOȘ – 70 ANI

Minicultura

*E puțină și îngustă
Cât se-nvață azi la școală
Și e proporțională
Cu lungimea de la fustă*

BARBU BĂLAN – 75 ANI

Dragostea

*Fi'nd fecior de Dragobete
Mă doresc atâtea fete,
Dar regret nespuse de tare,
Că-s dorit în Postul Mare.*

GHEORGHE MRAIȘTE – 75 ANI

Unui carierist

*Mi-l osândiți, amici, în van,
Când la un rang înalt aderă,
Doar știți că orice bolovan
Tânjește după... carieră.*

GEORGE PETRONE – 75 ANI

S.O.S.

*De-ndrăznești să suni „Salvarea“,
Tipa-ți dă și disperarea,
Spune pe un ton frumos:
– Ești bătrân?... fii sănătos!*

VALENTIN VIȘINESCU – 80 ANI

Preferințe

*De când „gripa aviară“
Mă frământ așa ca moșul
Și-mi zic: Ferma toată piară,
Să nu-mi moară doar „cocoșul“!*

GHEORGHE RÂMBOIU-BURSUCANI – 80 ANI

Unui artist

*De multe ori din trebuință
Și din anume socoteală,
El face artă cu tendință...
(Tendință de căpătuială).*

ION BINDEA – 80 ANI

ACTA...

CUVÂNT DE ADIO LA MOARTEA MEDICULUI MEU

Pe-al meu doctor, răposat,
În discurs, l-am regretat,
Iar în gând i-am mulțumit,
Că i-am supraviețuit.

Efim Tarlapan

ANTRENAMENT

Azi soția m-a uimit –
Am motive s-o ador,
Că a fost la călărit
Cu vestitul antrenor.

Marian Popescu

NĂSCUT ÎN ZODIA FECIOAREI

L-a zguduit un șoc mental
Pe proaspătul însurățel,
Văzând că-n patul conjugal
A fost Fecioară numai el.

George Petrone

JUSTIȚIA

O doamnă oarbă ce agită
Un paloș lung cu lama lată,
Confuză, însă fericită,
Că este zilnic violată.

Mihai Batog-Bujeniță

TESTAREA ȘOFERULUI

Va trebui ca să pun frână
Și vinurilor românești,
Că mi-a-nverzit fiola până
Și Galbena de Odobești.

Nicolae Mihu

EXPLICAȚIE

Majoritatea din popor
O ducem rău și tot cârtim,
C-am acceptat să ne-nvârtim
În jurul cozii... (de topor).

Viorica Voicescu

CRÂȘMĂRIȚĂ DIN BUZĂU

La crâșmărița asta nouă
Găsești plăceri fenomenale:
Un cap frumos, un trup și două
...,„Adausuri comerciale“.

Nicolae Bunduri

INTEROGATORIU

M-am dus aseară la chestură,
Că scriu umor discret cu tentă
Și-atât de mult mă descusură...
C-abia mă coase-o asistentă.

Sorin Olariu

O ALTĂ VINĂ A FUMĂTORILOR

Nicidecum nu am fumat,
Însă numai dacă stau
Lângă-un fumător când beau,
Vin acasă... *afumat*.

Valeriu Cercel

UNEIA

Pe pat lăsându-se alene
Simții cum tandru, tacticos,
Moș Ene umblă pe la gene...
(Ea ar fi vrut cu mult mai jos).

Ion Moraru

BEȚIVUL

A băut vreo trei căldări:
Zaibăr, cudercă, băbească
Și-a plecat pe trei cărări...
Ca să nu se rățească.

Vasile Plăcintă

OM NOROCOS

În cârciumioara lui moș Lae
Azi noapte, la un ceas târziu,
Mâncai și-o mamă de bătaie,
Chiar de n-a pus-o în meniu.

Ion Ciobanu

CARUSELUL CU EPIGRAME

...NON...

NESIMȚIRE

Este foarte scandalos
Să arunci în mod injust
Banii fără de miros
Pentru arta fără gust.

Mihai Frunză

AJUTOR RECIPROC

Tătic model, cum altul nu-i,
Vecinul crește--al meu băiat,
Iar eu, profund îndatorat,
Am grijă de nevasta lui.

Cornel Rodean

DE CE STAU MULT ÎN CÂRCIUMI

Dac-aș veni de la servicii spre casă,
E traficul intens și nu mă lasă,
Aștept și, după multe încercări,
Sunt libere nu una... trei cărări.

Dan Norea

BLESTEM

Doamne, cum să nu fim triști,
Când Tu milă nu ne-arăți?
Ne iei oportunități
Și ne dai oportuniști!

George Corbu

LEGEA E LEGE

Îmi confirmă și colegii
Țară ca a noastră nu-i,
Suntem toți sub semnul legii...
(Fiecare-n legea lui).

Laurențiu Ghiță

BLESTEM

Un catren am constatat
Că atât de greu se scrie
Și atunci l-am blestemat:
„Fir-ar el de răs să fie!“

Gheorghe Leu

REFUZ

Acerbă curte-i fac minciunii,
Să-i intru-n grații mult aș vrea,
Dar ea se strâmbă ca nebunii,
Zicând că nu sunt demn de ea...

Dan Căpruciu

UNEI DENTISTE

M-a tratat cum legea cere –
Doctorița – cam anostă...
Dar mi-a spus: „La revedere!“
Și, de-atunci, *vederea* costă.

George Zarafu

HALATUL ALB

Când este pe la chirurgie,
Nu poate sta imaculat,
Că operând bolnavi o mie,
Mai poți ieși cu el „pătat“.

Miltiade Ionescu

BĂTRÂNEȚE

„Bătrânețe haine grele!“
Un amic bun îmi spunea:
„Moșii-s azi feriți de ele,
Fi'ndcă n-au ce îmbrăca!“

Gheorghe Enăchescu

CHIRURGIE

Eu nu le aduc vreo vină,
Când iau șpagă, bunăoară,
Cu cât mâna e mai *plină*,
Cu atât e mai ușoară.

Paul Curiman

ÎNCUIATUL

Șmecheraș, cum e băiatul,
A făcut-o pe-ncuiatul
Și rămâne după-aceea
Tot așa când pierde cheia.

Ioan Hodaș

...VERBA

UNEI FETE CARE MI-A DAT UN COȘ CU COARNE

Îmi plac mult coarnele și gluma,
Și zic zâmbind în urma ta:
– Mai bine să le gust acuma,
Decât să mi le pui cândva!

Mircea Ionescu Quintus

NOSTALGIE

Prin amintiri duioase când treci,
Doar tu știi, suflete bătrân,
Că pe-ale dragostei poteci
Am fost și slugă și stăpân.

Constantin Tudorache

MEDICI EPIGRAMIȘTI

Uite-așa se trece viața,
Iar noi știm de bună seamă:
Seara câte-o epigramă,
Epi-drame... dimineața.

Corneliu Zeana

VOCAȚIA EPIGRAMEI

Când goana timpului te cheamă
Pe-acest tărâm de epigramă,
Cu Păstorel măsoară-ți harul,
Nu poți cu versul? ...cu paharul!

Viorel Martin

UNOR LIDERI AI UDMR

De paradă dumnealor
Vor să facă pe loialii,
Dar se vor în sinea lor,
Mai egali decât egalii!

Nicușor Constantinescu

LEGATĂ LA OCHI

Justiția la ochi legată
E un simbol egalitar,
Dar n-o să-i prindă niciodată
Pe cei ce fură la cântar.

Nicolae-Paul Mihail

LA POMUL LĂUDAT

Obiceiuri, de când veacul
La câștigul unei pâini:
Unii se mai duc cu sacul,
Alții cu căciula-n mâini.

Vasile Til Blidaru

C. A. TRĂGĂRĂU

ADEVĂRUL ȘI MINCIUNA

Adevărul și minciuna
Se atestă că sunt frați,
Iar părinții întotdeauna
I-au avut pe avocați.

Mihai Danielescu

PASĂREA MĂLAI VISEAZĂ

Tâmpile, deși-mi sunt albe,
Că-s bunic nu numai unchi
Și-aș mai bea cinci-șase halbe
C-o studentă pe genunchi..

Marian Dobreanu

UNUI PENSIONAR

Chiar și astăzi când o fată
Îmi apare brusc în cale,
Simt așa că mă săgeată
De la creștet până-n șale.

Emil Ianuș

RUGĂMINTE

Nu cer limuzini și vile,
Însă, vreau o variantă:
Pentru soață să am zile,
Noapți să am pentru amantă!

Ionel Jecu

STAREA STATULUI

Azi în țara noastră statul
A intrat pe rele mâini,
Că se fură ca în satul,
Unde nu mai sunt nici câini!

Florea Ștefănescu

REMEMBER

ÎNDOLIATĂ ADUNARE, ÎNDURERATĂ DOAMNĂ IOANA, PREA CUCERNICE PĂRINTE,

**Necrologul expus de domnul George Corbu la slujba de înmormântare de la biserica
„Maica Domnului“ din Cartierul Titan, în ziua de 3 aprilie 2011.**

Înmormântarea a avut loc în aceeași zi, după slujbă, la cimitirul „Fundenii Doamnei“

În numele Uniunii Epigraמיștilor din România, aduc un ultim și cernit omagiu celui ce ne-a părăsit, în ziua de 2 aprilie, membrului fondator al confreriei noastre, scriitorului, ziaristului GHEORGHE PENCIU, fost timp de un deceniu președinte al Cenaclului Epigraמיștilor Bucureșteni „Cincinat Pavelescu“, cel mai vechi și prestigios nucleu de epigramă din țară, reprezentat astăzi de un număr de membri, în frunte cu președintele său, valorosul scriitor Corin Bianu, succesorul desemnat de maestrul însuși.

Distinsul și adânc respectatul nostru confrate, atât de greu încercat de soartă ca deținut politic, lasă în urmă imaginea unui om de mare sensibilitate și infinită delicatețe, de nesfârșită bunătate și blândețe, de omenie și ținută civică ireproșabile, a unui prieten desăvârșit și a unui scriitor de har, în care cititorii au recunoscut un epigramist de forță și un memorialist dintre cei aleși.

De aceea, doliul de astăzi din familia oamenilor de spirit este nu numai profund, ci și inacceptabil și imprescriptibil.

Ni-l vom aminti întotdeauna ca pe un reper valoric și existențial peren.

Mi-a făcut cinstea să-mi ceară o prefață pentru unicul său volum de catrene, editat în anul 1997, sub titlul „*Sarabanda epigramelor*“, asociindu-mă, astfel, unui titlu prestigios din bibliografia de specialitate. Pe coperta a patra a acestei delectabile cărți aflăm că „din motive personale, își întrerupe activitatea între anii 1949–1970“. Formularea aceasta poate acoperi, în mod obișnuit, orice altă realitate în afară de cea cutremurătoare, prin tragismul ei, și anume cei 15 ani de detenție politică, pentru vina de a fi uneltit împotriva ordinii de stat – a statului comunist, totalitar, desigur. În aceste condiții, ne putem întreba – pornind de la distincția pe care o stabilea filosoful Petre Țuțea între cele două categorii ce transcend umanul, dacă colegul nostru a fost *erou*, a fost *sfânt*, ori a fost și una și alta. Rămâne pentru noi de meditat la destinul acestui mare nedreptățit de semeni, cu îndemnul de a asimila lecția de adâncă moralitate pe care ne-o transmitea prin vorbele și faptele sale.

A făcut parte, cu strălucire, dintr-o pleiadă de creatori ce număra nume mari ale genului precum: Alexandru Clenciu, Dr. Nicolae Ghițescu, Mircea Trifu, Sorin Beiu, Stelian Ionescu, Dimitrie Jega, Geo Olteanu, Costin Monea – pentru a-i enumera doar pe cei pe care merge acum să-i întâlnească, într-o lume presupusă a fi mai bună și, poate, și mai dreaptă și unde - nefiind întristare și nici suspin - nu va fi nici suferință, mai ales că de aceasta a avut parte din belșug în viața-i pământească atât de zbuciumată!

De la un astfel de om, sfințit de suferință, aveai ce învăța. Trebuia numai să dorești acest lucru, să te conformezi unor standarde morale înalte pe care el le atinsese cu prețul irosirii părții din viață în care este cantonată tinerețea fizică și pe care le impunea prin simpla sa prezență. Era un înțelept. Ajunsese, în consecință, să cultive aforismul, această bijuterie a gândirii.

Ne părăsește cu conștiința misiunii îndeplinite, deși lasă neterminate proiecte de editare a unor cărți (de memorialistică, îndeosebi), la care ținea și pe care le-ar fi voit publicate. Sunt convins că amintirea sa va rămâne una dintre cele mai luminoase. Să ne angajăm a-i rămâne credincioși, onorându-l în continuare.

Este cazul, acum, la despărțire, să-i cerem iertare pentru a nu fi putut fi tot timpul la înălțimea exigențelor sale de ordin etico-moral. Tot ce putem face este să ne comportăm ca și când ar mai fi printre noi și ar veghea, cu generozitatea-i binecunoscută, la manifestările noastre de orice fel.

Exprim un adevăr incontestabil, afirmând că această zi va marca profund, ea fiind de pe acum înscrisă cu roșu în calendarul epigramei românești.

Smeriți în fața pieritoarei sale ființe, ne reculegem lăsându-ne în același timp îmbărbățați de forța exemplului său pilduitor.

Odihnească-se în pace, maestrul nostru drag! Distinsă și devotată soție a colegului nostru, Doamnă profesoară Ioan Penciu, suntem alături de Dumneavoastră în acest moment deosebit de dureros. Puteți conta pe obștea căreia i-a aparținut cu trup și suflet.

2-3 aprilie 2011

George CORBU

NE-AU PĂRĂȘIT

**Ioan
Răduț-Pogășanu**

1935–2011,

Tehnician, Câmpia Turzii

**Ion Petre
Stoica**

19342–2011,

Funcționar, Timișoara

DEMNITATEA BRADULUI

*La munte-apare maiestuos,
Iar de-l îndoaie vreo rafală,
Rămâne tot pe verticală:
De-a pururi verde și frumos.*

LUPTA VIEȚII

*În viața asta, ce-i pe dos,
Te-ntrebi, adesea, ce rost are:
Când lupți mereu pentru un „os”,
Și te alegi cu-o lumânare.*

*Familia noastră e mai săracă
prin dispariția celor doi epigrafiști.
Rugăm pe Bunul Dumnezeu
să-i odihnească în pace!*

Secretar de redacție: George ZARAFU

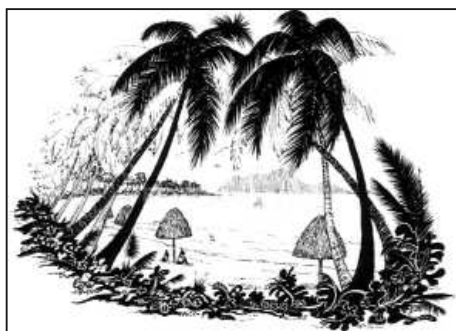
Ilustrații: Costel PĂTRĂȘCAN, Mihai DANIELESCU

Correspondenți permanenți: Corin BIANU (București), Marian POPESCU (Cluj-Napoca), Iulian BOSTAN (Galați), Mihai SĂLCUȚAN (Buzău), Ionel IACOB-BENCEI (Timișoara), Florina DINESCU (Ploiești), Nichi URSEI (Rm. Vâlcea), Nicolae NICOLAE (Caransebeș), Gheorghe CONSTANTINESCU (Brașov), Ștefan-Cornel RODEAN (Sibiu), Vasile LARCO (Iași), Ion DIVIZA (Chișinău – R. Moldova), Marius COGE (Craiova), Marian Grigore DOBREANU (Tg. Jiu, Constantin MÂNDRUȚĂ (Pitești), Ioan ȘIMAN, (Baia Mare), Nicolae TOPOR (Slatina).

Redacția: Str. Barajul Cucuteni 2A, Bl. M4B – Ap. 82, București, 032752, Tel.: 0318049232.

Correspondență, materiale pentru revistă, cărți, colete, etc. se vor trimite pe adresa redactorului-șef, aceeași cu a redacției sau la e-mail: licavalerian@yahoo.com.

EPIGRAMA

COLABORARE

*Trupul ei, parfum și vrajă,
Viața ei deloc nu-i sumbră,
Șeful o testa pe plajă
Și o indexa la umbră.*

Dumitru Botar

PE LITORAL

*Întâmplător s-au cunoscut,
Pe litoral, sfidând dogoarea,
Plătind al dragostei tribut,
Acum de vină, cică-i marea.*

Nicolae Nicolae

UNOR VÂRSTNICI

PENTRU ÎNTÂIA OARĂ LA MARE

*Nu are rost să te holbezi
La doamne-n fuste, blugi sau rochii,
Ci mergi pe plajă și-ai să vezi
Că-ntineresti... Văzând cu ochii.*

George Petrone

CONSTATARE

*Vara e la malul mării
Raiul multor nebunii,
Unde-i toată **crema** țării,
Dar și multe **alifii**.*

Vasile Manole

PERECHI ESTIVALE

*Sunt cuphuri întâlnite des la mare,
Ce stau mai mult sub lună,
nu sub soare,
Tomnatici domni alături de fete
Și tineri cu tomnatice domnițe.*

Eugen Pop

PE PLAJĂ

*Pe plajă blonde ce-l încântă
L-au înrobît de data asta.
Și a simțit cum se-nfierbântă...
Noroc că l-a trezit nevasta.*

Gheorghe Bălăceanu

VACANTA MARE

*Vara e sezonu-n care
Se mai merge și la mare,
Azi nu se mai merge, cică,
Nici măcar la una mică!*

Mihai Cosma

SCULPTORUL PE LITORAL

*A petrecut momente grele
De nu credea c-o să reziste,
În căutare de modele
L-a prins soția la nudiste!*

Valerian Lică

